

தீபாவளி சிறுப்பிதழ்

சென்னை டிசம்பர் 25

குடும்ப

1.11.11

ரூ.25

4 புத்தகங்கள்

Pinaga Naan Varuvu

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்
ராஜேஷ்குமார்
தேவிபாலா
ஜெய்சக்தி

4 + 1

முழுநாவல்கள்

நட்சத்திர

சிறுகதை தொகுப்பு

பிறகு நான் வருவேன்
பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

1 மழை வரும் போலிருந்தது. வானம் களைமிழந்து எருமை புரண்ட குட்டையாகக் கலங்கிப் போயிருக்க, கறுத்த மேகங்கள் ஒன்றுக்கடி கூட்டணியமைக்க ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தன.

திடீரென்று தெருவில் பலர் குடைகளை விரித்துக் கொள்ள, அவற்றை அபகரித்துக் கொள்ளும் துடிப்புடன் வெள்ளமாக காற்று மண், தூசுடன் பொங்கியடித்தது. பாத் திரக் கடையில் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு அலுமினிய பாத்திர கோபுரம் சரிந்தது. பிளாட்பார் பிளாஸ்டிக் பொம்மைகள் இடம் பெயர்ந்தன. சில கடைகளில் மாட்டின காலண்டர்கள் கோபமாகப் புரண்டு வெள்ளை முதுகு காட்டின.

அகல்யா தன் வீட்டின் வாசல் பகுதியில் மேசை போட்டு அமர்ந்து டைப் அடித்துக் கொண்டிருந்தவள் அடிப்பதை நிறுத்திவிட்டு அதீதக் காற்றைக் குக் கண்களை சுருக்கினாள்; இயந்திரத்தின் மேல் வாய் குவித்து ஊதினாள்.

தகர ஸ்டூல் போட்டு அமர்ந்திருந்த ஆசாமி தான் புரட்டிக் கொண்டிருந்த செய்தித் தாளை மடித்துவிட்டு அவளைப் பார்த்து, "கொஞ்சம் சீக்கிரமா முடிச்சிக் கொடும்மா, வக்கீல் ஆபீசை முடிட்டுப் புறப்பட்டுப் போயிடப் போறாரு" என்றான்.

"இன்னும் ஒரு பக்கம்தான் இருக்கு. முடிச்சிடறேன் சார்."

அகல்யா மீண்டும் டைப் செய்யத் தொடங்கினாள்.

இரண்டு வினாடிகளுக்கொருமுறை கண்கள் வாசலை நிரிந்து பார்த்துக்கொண்டன.

மழை வருவதற்குள் கோபி பள்ளியிலிருந்து திரும்பிவிட வேண்டுமென்று கவலையாக இருந்தது.

நான்கு மணிக்கெல்லாம் கோபியின் ரிக்ஷா வந்துவிடும். இன்றைக்கு கிட்டத்தட்ட நாலரை ஆகப் போகிறது. இன்னும் காணோம்.

ரிக்ஷாக்காரன் பொன்னுசாமி இன்றைக்கு குழந்தைகளை பள்ளி விட்டதும் அழைத்து வருவதற்காக சென்றானோ, செல்லவில்லையோ?

அவளுக்குள் அந்தப் பதட்டம் மெல்ல ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது.

முன்பொருமுறை இதேபோல நாலேழுக்கால்வரை கோபி வராமல் போனதால் பதறி விட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு வேறு ஒரு ரிக்ஷா அமர்த்திச் சென்று பார்த்தபோது, பொன்னுசாமியின் ரிக்ஷா வரவில்லை என்று பள்ளி காவல்காரன் சொல்ல...

உள்ளே விளையாட்டு மைதானத்தில் கோபி மட்டும் தனியாக உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டிருந்ததை பார்த்ததுமே மனது பிசைந்து அழுகை இவனுக்கும் தொற்றிக்கொண்டது.

குழந்தையை இன்னும் காணாமே என்று பதறி பெற்றோர்கள் எப்படியும் போய் அழைத்து வருவார்கள் என்பது பெற்றோர்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் அந்தக் குழந்தைகளுக்குப் புரியுமா?

"கோபி, பொன்னுசாமி தாத்தா வரலைன்னா நீ அழாம சமர்த்தா பள்ளிக்கூடத்துக்குள்ளேயே அந்த வேப்பமரத்தடியில் உட்கார்ந்திருக்கணும். அம்மா நான் எப்படியும் வந்து அழைச்சுக்குவேன், புரிஞ்சுதா?" என்று அவனிடம் சொல்லி வைத்திருந்தாலும் யு.கே.ஜி. படிக்கிற அவனுக்கு எப்போதுமே ஒரு பயம் உண்டு.

"அம்மா, பொன்னுசாமி தாத்தா வருமா?"- தினமும் பள்ளிக்கு புறப்படும்போதே இந்தக் கேள்வியை அம்மாவிடம் கேட்டு, "கண்டிப்பா வந்து உன்னை ரிக்ஷால் கூட்டிக்கிட்டு வருவார்" என்று அம்மா சொல்ல வேண்டும். அப்போதுதான் புறப்படுவான்.

அகல்யா கவனப் பிசகாக ஒரு வரி தவறாக டைப் செய்துவிட்டதை உணர்ந்து, அந்த வரியை அடித்துவிட்டு சரியாக டைப் செய்ய, அதை கவனித்த அந்த ஆசாமி சலித்துக்கொண்டான்.

"மனசை இங்கே வைச்சி அடிம்மா, வழக்கு தாக்கல் பன்ற முக்கியமான காகிதத்தில் அடித்தல், திருத்தல் இருந்தா நல்லவா இருக்கும்?"

"இல்லைங்க. இந்த ஒரு வரி மட்டும் தான் தப்பாகியிருக்கு. உங்களுக்கு நோம் இருக்குன்னு சொன்னிங்கன்னா இந்தப் பக்கத்தையே மறுபடி டைப் செய்து தந்துடறேன் சார்."

"இல்லை, இல்லை, பரவாயில்லை, அடிச்சி. முடிம்மா. இப்பவே நோமாச்சின்னு சொல்லிக்கிட்டிருக்கேன். மழை வேற கடுமையா வரும் போலிருக்கு."

மீண்டும் வாசலை எதிர்பார்ப்புடன் பார்ப்பதை அவளால் தவிர்க்க முடியவில்லை, 'ஏன் இன்னும் காணோம்?'

பொன்னுசாமி வண்டியில் ஆயிரம் பொத்தல்களுடன் ஒரு பாலிதீன் சாக்கு மட்டுமே உண்டு. மழை வந்தால் ரிக்ஷாவில் அவன் ஏற்றும் பதினான்கு குழந்தைகளும் சுத்தமாக நனைத்துதான் வந்து சேரும்.

அந்த பழைய வண்டியில் புத்தகம் அடுக்குவதைப் போல பதினான்கு குழந்தைகளை அவன் நெருக்கி நெருக்கி உட்கார வைப்பதைப் பார்த்தால் சிரமமாக இருக்கும். மூன்றாம் வகுப்பு படிக்கும் இரண்டு பிள்ளைகள் பயணம் முழுக்க நிற்பார்கள். வண்டியைச் சுற்றிலும் எல்லோரின் புத்தக மூட்டைகளையும் மாட்டி, கார்ப்பரேசன் குப்பை வண்டி போலத்தான் தெரியும்.

அகல்யா அந்த காகிதத்தை அடித்து முடித்ததும் இயந்திரத்தில் இருந்து விடுவித்தான். கார்பன் காகிதம் தனியாக உருவி, ஏற்கனவே டைப் செய்தவற்றை எடுத்து பக்கவாரியாக அடுக்கி பின்செய்து அவரிடம் கொடுத்தான்.

பதினோரு ரூபாய் கணக்கிற்கு தன்னிடம் ஒரு பத்து ரூபாயும், ஒரு ஐம்பது ரூபாயும் மட்டும் தான் இருப்பதாக அவன் சொல்ல, அகல்யா மேசை இழுப்பறையை சாவி போட்டுத் திறந்து தன்னிடம் அவரின் ஐம்பது ரூபாய் நோட்டிற்கு பாக்கி தர சில்லறை போதாதென்பதை உணர்ந்து, பத்து ரூபாயை மட்டும் வேறு வழியின்றி பெற்றுக்கொண்டான்.

"நீ ஒண்ணும் குறைச்சக்க வேண்டாம்மா. அடுத்த தடவை அடிக்க வார்ப்ப சேர்த்து கொடுத்துடறேன்."

அவன் சென்றதும் அலாரம் டைம்பீசில் மணி பார்த்தான். மணி 4-40 ஆகியிருந்தது. இனியும் பொன்னுசாமியின் ரிக்ஷாவை எதிர்பார்ப்பதில் அர்த்தமில்லை என்று பட்டது.

அகல்யா வீட்டிற்குள் வந்து குடையும், கைப்பையும் எடுத்துக்கொண்டான். வீட்டின் வாசலில் 'இவ்விடம் தட்டச்சு செய்யப்படும்' என்று எழுதி மாட்டின பலகையைக் கழற்றி உள்ளே வைத்துவிட்டுப் பூட்டினான்.

நடந்து ரிக்ஷா ஒன்றை அமர்த்திக் கொண்டான். பள்ளிக்குப் போய்-திரும்ப ஏழு ரூபாய் கேட்டான். சம்மதித்து ஏறிக்கொண்டு எதிரே பொன்னுசாமியின் ரிக்ஷா வருகிறதா என்று பார்த்துக்கொண்டே பிரயாணம் செய்தான்.

பள்ளிக்கு வந்து சேர்ந்தபோது லேசாக தூரல் விழுத் தொடங்கியிருந்தது. காவல்காரன் இவளைப் பார்த்ததும், "என்னம்மா நீங்க... மழை வற மாதிரி

இருக்குன்னு தெரியலையா? சீக்கிரம் வரக்கூடாதா? பொன்னுசாமி வண்டி வரலை இன்னிக்கு" என்றான்.

அகல்யா குடையை விரித்துப் பிடித்துக்கொண்டு உள்ளே பள்ளியின் மைதாளத்தின் ஓரமாக இருந்த வேப்பமரத்தை நோக்கி கிட்டத்தட்ட ஓடினாள்.

மரத்தடியில் இருந்த கல் பெஞ்சில் அமர்ந்திருந்த கோபி அழுதுகொண்டிருந்தான். அவன் மட்டுமே அங்கே இருந்தான்.

"கோபி..!" அகல்யா அவனைத் தூக்கி, "அம்மாதான் வந்துட்டேனில்ல, அழக்கூடாது, கண்ணைத் துடைச்சுக்கோ" என்று கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள். பள்ளிப் பையை எடுத்துக் கொண்டு நடந்தாள்.

கோபி தன் அழுகையை நிறுத்துவதாக இல்லை.

நடத்துகொண்டே அவனை சமாதானப்படுத்தினாள்.

"என்னப்பா நீ... சமர்த்தில்லையா...? ஆம்பளை பாப்பா அழுவலாமா? பப்பிஷேம் இல்லையா? வீட்டுக்குப் போனதும் யூனிபார்ட் கழட்டிட்டு முகம் கழுவி தலைசீவிட்டு உனக்கு அம்மா என்ன தருவேன் சொல்லு?"

அவன் சொல்வதாக இல்லை.

ரிக்ஷாவில் ஏற்றி தன் மடியிலேயே அவனை உட்கா வைத்துக்கொண்டு புடவை தலைப்பால் அவன் கண்களைத் துடைத்தாள்.

"பிரெட்டை டோஸ்ட் பண்ணி சிவப்பு ஜாம் வைச்சித் தருவேனாம். நீ கடிச்சி கடிச்சி சாப்பிடுவியாம்" அவன் உள்ளங்கையில் முத்தமிட்டாள்.

"ஒண்ணும் வேணாம்" என்றான் கோபமாகக் கையை உதறிக்கொண்டு.

"ஏன்பா? அம்மா மேல கோபமா?"

"ஆமாம்."

"ஏன்? தாமதமா வந்தேனா?"

"இல்லை."

"பின்னே வேற என்ன கோபம் ராஜா?"

"அப்பாவை ஏன் கூட்டிட்டு வரமாட்டேங்கறே? எல்லா அப்பாவும் வந்து கூட்டிட்டுப் போனாங்க. எனக்கு மட்டும் அப்பா வரலை. மணி என்னைப் பாத்து சிரிக்கிறான். உன் அப்பா வரமாட்டாரான்னு கேக்கிறான்."

இதற்குமேல் தபாலி சிறப்பித்த, 2011 90

அந்தப் பிஞ்சின் அழுகை கலத்த அந்த கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று புரியாமல் அகல்யா மவுனமானாள்.

இது சொல்ல வேண்டிய பருவமும் இல்லை. சொன்னால் புரிந்துகொள்கிற வயதும் இல்லை. என்னவென்று சொல்வது இவனிடம்? ரிக்ஷா வீடு வந்து சேர, இறங்கிக்கொண்டாள். வீட்டுக்கு உள்ளே வந்து விளக்கைப் போட்டாள். அமைதியாக அவனுடைய சட்டை, டவுசரைக் கழற்றத் துவங்கினாள்.

"அம்மா, அழுவறியா?" என்றான் கோபி.

"இல்லைப்பா" அவசரமாகக் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

"சேகர் சொல்றான்- நீ பொய் சொல்றியாம்."

"நான் என்ன பொய் சொன்னேன் கோபி?"

"என் அப்பா வெளியூர்ல இருக்காருன்னு சொன்னியில்ல, அது பொய்யாம்."

"இல்லப்பா, உங்கப்பா வெளியூர்லதான் இருக்காரு. அம்மா பொய் சொல்வேனா?"

"சொல்ல மாட்டேன்னு எனக்குத் தெரியும். பொய் சொன்னா சாமி அடிக்கும்னு சொல்லிருக்கியே. எந்த ஊர்ல இருக்காரும்மா?"

"சோழபுரம்னு ஒரு ஊர்லப்பா."

"அது எங்க இருக்கு? பள்ளிக்கூடத்திலேந்து பக்கமாம்மா?"

"இல்ல கோபி, தூரம். ரொம்ப தூரம்."

"எவ்வளவு தூரம்?"

"தஞ்சாவூருக்குப் பக்கத்தில இருக்கு அந்த ஊரு."

"ஊ சிக்குப்புக்கு வண்டில்தான் போவனுமா?"

"ஆமாம்."

"அப்பா ஏன் ஊ சிக்குப்புக்கு வண்டில புறப்பட்டு வரலை?"

"வருவாருப்பா."

"எப்போ?"

"இப்ப என்ன இந்தப் பேச்சு? நீ முகம் கழுவிக்கிட்டு பிரெட் சாப்பிடணுமா, வேணாமா?"

கோபி அமைதியாகத் தலையை ஆட்டினான்.

சின்ன உதடுகளை பல தெரியாமல் மூடிக்கொண்டு மவுனமாக மேல்

பார்வை பார்த்த விதத்தில் கொஞ்சம் கோபம் ஒளிந்திருந்தது. அவனுக்கு கை, கால்கள் கழுவிவிட்டு, வேறு உடை போட்டு தலைசீவி உட்கார வைத்து பிரெட் - ஜாம் தடவி தட்டில் வைக்க, அதைக் கடித்தபடியே அவன் சொன்னான்:

"அம்மா, ராழு சொல்றது புரியலை."

"என்ன சொன்னான் ராழு?"

"உங்கப்பா ஒரு தடவை கூட பள்ளிக்கூடத்துக்கு வரலை. அதனால் அவர் செத்துப் போய்ட்டாருன்னு சொல்றான்."

அகல்யா திடீரென்று உக்கிரமாகி கோபியின் கன்னத்தில் களி என்று அறைந்தாள், "படவா, என்ன பேச்செல்லாம் பேசறே நீ!"

பொறி கலங்கி வாயில் வைத்த பிரெட் துண்டு நழுவி விழ - கோபி அழத் துவங்கியதும், எதுவும் அறியாத இந்த பிஞ்சை தான் அடித்தது தப்பென்று உணர்ந்து அவனைத் தூக்கி அணைத்துக் கொண்டாள் அகல்யா. உதட்டைப் பல்லால் கடித்துத் தடுத்தும் அழுகை பொங்கியது.

கோபியை பள்ளிக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு பாத்திரங்களைக் கழுவிக்கொண்டிருந்த துணிகளைத் துவைத்துக் காயப் போட்டுவிட்டு அதன்பிறகு கண்ணாடியையும் பொட்டுப் பெட்டியையும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அமர்ந்தாள் அகல்யா.

தலை சீவி பின்னலிட்டு, முகத்திற்கு வேசாக பவுடர் பூசிக்கொண்டு, குங்குமம் வைத்துக் கொண்டாள். பின்னலை முதுகில் விசிறிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

வாசலின் இரட்டைக் கதவுகளை விரியத் திறந்து வைத்துவிட்டு, 'இவ்விடம் தட்டச்சு செய்யப்படும்' என்றெழுதின பலகையை வெளியில் மாட்டினாள். மேசைக்கு வந்து அமர்ந்தாள். இயந்திரத்தின் மூடியை நீக்கி துடைத்து வைத்து, நேற்றைக்கு பாக்கி வைத்திருந்த ஒரு வேலையை அடித்து முடித்தாள்.

விரல்களில் சொடக்கெடுத்துவிட்டு அன்றைய செய்தித்தாளை எடுத்துப் படிக்கத் துவங்கியபோது வந்தாள் பவானி.

பவானி அதே தெருவில் வசிக்கிற பெண், இருபத்தாறு வயதாகியும்

இன்னும் கல்யாணம் அமையவில்லை. ஒரு வேலைக்காவது போகலாம் என்று தீர்மானித்து இரண்டு வருடங்களாக செய்தித்தாள்களில் வருகிற ஒரு வேலை விளம்பரத்தையும் விட்டு வைக்காமல் மனு போட்டு மன்றாடிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

"என்ன பவானி அக்கா... மஞ்சள் எக்கச்சக்கமா பூசிட்டிங்களா. முகம் அப்படியே டாலடிக்குது" என்று சிரித்தபடி வரவேற்றாள் அகல்யா.

"சும்மா இருங்கக்கா. நான் உங்களை அக்கா போட்டுக் கூப்புடறேன். நியாயம். நீங்க ஏன் என்னை அப்படி கூப்புடறிங்க?" என்றபடி அமர்ந்தாள் பவானி.

"அது சரி, உங்க வயது இருப்பத்தாலுதானே?"

"ஆமாம்."

"எனக்கு இருபத்திநாலுதான் நடக்குது. பின்னே உங்களை அக்கான்னு கூப்பிடாம எப்படி கூப்புடறதாம்?"

"அது ஒரு கணக்கு. அனுபவம்னு பார்த்தா? நீங்க பிள்ளை பெத்தார்க. நான் இன்னும் மாப்பிள்ளை மூஞ்சி எப்படி இருக்கும்னு கூட தெரியாம இருக்கேனே."

"ஆமாம். இது ஒரு பெரிய அனுபவம் பாரு."

"இதுதான் சரி. பாருன்னு உரிமையோட சொன்னியே ஒரு பேச்சு. இதுதான் பிடிச்சிருக்கு. இனிமே இந்த அக்கா சமாச்சாரமெல்லாம் நமக்குள்ளே வேணாம். பேர் சொல்லி கூப்புட்டுக்கலாம். வா, போன்னு பேசிக்கலாம். என்ன சொல்றே அகல்யா?"

"என்ன டைப் செய்யணும்னு சொல்லுங்க."

"மாட்டேன்" என்றாள் கோபமாக.

"என்ன டைப் செய்யணும்னு சொல்லு."

"வெரிசூட். வேறென்ன உன்கிட்ட வக்கீல் நோட்டீசு அடிக்கவா வரப் போறேன், ஒரு வேலைக்கான மனுதான்."

"கணபதி சிட்டபண்ட்ஸ் கம்பெனியில் குமாஸ்தா வேலைக்கு மனு செய்யப் போறே. சரிதானே?"

"அய்! எப்படி சரியா சொன்னே?"

"காலைல பேப்பரைப் புாட்டினதும் கண்ண பட்டது அந்த விளம்பரம். அதைப் படிச்சப்பவே நீ மனு டைப் அடிக்க இன்னைக்கு வந்துடுவேன்னு நான் நினைச்சேன். பவானி, உனக்கு இந்த வேலையாவது கிடைக்க

என்னோட வாழ்த்துக்கள்."

அகல்யா வெள்ளைக் காகிதங்கள் எடுத்து கார்பன் காகிதம் நடுவில் வைத்து டைப் இயந்திரத்தில் செருகி உருட்டி தயார் செய்யத் துவங்கினாள்.

"எங்கே அகல்யா, ஏதோ நான் பாட்டுக்கு மனு போட்டுத் தள்ளேன். நேர்முக தேர்வுக்கு போயிட்டு வர்றேன். ஒண்ணும் கிடைக்கிற மாதிரி தெரியலை. வேலை கிடைக்கிறதுக்கான மூணு முக்கியமான தகுதியுமே எனக்கில்லையே..."

"அதென்ன மூணு தகுதிகள்?"

"நிறைய பணம் லஞ்சமா தரணும். அவ்வளவு பணமிருந்தா எங்கப்பா என்னைக்கோ என்னை கல்யாணம் பண்ணி வைச்சிருப்பார்."

"அப்புறம்?" என்றாள் டைப் செய்து கொண்டே அகல்யா.

"ரொம்ப பெரிய இடத்தில் இருந்து சிபாரிசு வாங்கணும். எங்களுக்குத் தெரிஞ்சு பெரிய இடம் திருப்பதி வெங்கடாஜலபதிதான். அவரை தரிசனம் செய்யப் போனா லட்டும், வடையும், வெண் பொங்கலும் ஒசியா தருவாரேயொழிய, சிபாரிசுக் கடிதமெல்லாம் தா்றதில்லை. சொல்லப் போனா சில சமயம் அவரை தரிசனம் பண்ணவே சிபாரிசு கடிதம் தேவைப்படுது" என்று சிரித்த பவானியின் பற்கள் வரிசையாய்- ஒழுங்கு தப்பாமல் இருந்தன.

"மூணாவது தகுதி என்ன?"

"ஒரு தடவைக்கு ரெண்டு தடவை சைட் அடிக்கிற மாதிரி அழகா, கவர்ச்சியாவாவது நான் பிறந்து தொலைக்காமல் போனதுதான். தேர்முகத் தேர்வில் சில பொண்ணுங்க அறிவைக் காட்டுறதுக்கு பதிலா அழகை அங்கங்கே காட்டியே வேலை வாங்கிட்டுறாங்க. என்ன சொல்லிக்கிறது? யோசிச்சப் பார்த்தா பொண்ணுக்கு பொண்ணே எதிரி!"

டைப் செய்து கொண்டிருந்த அகல்யா அவள் சொல்லச் சொல்ல சிரித்துக்கொண்டே இருந்தவள் அவள் கடைசியாக பெண்ணுக்குப் பெண்ணே எதிரி என்று சொன்னதும் ஒரு வினாடி செயல் நின்று போனாள்.

ராஜலட்சுமியின் முகம் அவள் நினைவில் வந்து போனது.

விசம்பாமல், விம்மாமல் அகல்யாவின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தது.

செப்டம்பர் திபாவளி சிறப்பிதழ், 2011 94

"அகல்யா, என்னாச்சி?" என்று அவள் தோளைத் தொட்டாள் பவானி. அந்தக் கேள்விக்குக் காத்திருந்ததைப் போல வெடித்துக் கொண்டு வந்த அழகையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் எழுந்து வீட்டுக்குள் சென்றாள் அகல்யா.

ஒரு நிமிடம் தயங்கி நின்ற பவானி, வாசல் கதவைச் சாத்திவிட்டு உள்ளே வந்தாள். படுக்கையில் சாய்ந்து முதுகு குலுங்க அழுதுகொண்டிருந்த அகல்யாவின் அருகில் அமர்ந்து தோளை ஆறுதலாகப் பற்றினாள்.

"உன் வேதனை என்ன அகல்யா? மனசுக்குள்ளேயே மூடி வைக்க வைக்க துக்கம் அதிகமாகுமே தவிர குறையாது. சொல்லேன்."

"ஒரு பொம்பளையோட அதிகாரத் திமிராலத்தான் எனக்கு இன்னிக்கு இப்படி ஒரு வாழ்க்கை பவானி, கழுத்தில் தாலி இல்லை. ஆனா கோபி என் பையன். அவனோட அப்பா சோழபுரத்தில் இருக்கார். ஆனா நான் அவனுக்கு உரிமையோட அறிமுகப்படுத்த முடியாது. கோபி முந்திமாதிரி இல்லை பவானி. அந்த பிஞ்சு மனசில் சின்னச் சின்ன சந்தேகங்கள் வருது. கேள்வி கேக்கிறான். அப்பா செத்துப் போயிட்டாராம்மான்னு கேக்கிறான். எனக்கு ஆத்திரம் வந்து அவனை அடிச்சிட்டு அப்புறம் என்னையே நொந்துக்கிறேன் பவானி. கோபியோட அப்பா வெளியூரில் வேலையா இருக்கிறதா அவன்கிட்ட பொய் சொல்லியிருக்கேன். அப்பப்போ விளையாட்டு சாமான்கள் வாங்கி அதை அவங்கப்பா அனுப்பி வைச்சதா சொல்லிக்கிட்டிருக்கேன். இதே மாதிரி எத்தனை நாளைக்கு நம்ப வைக்க முடியுமென்று தெரியலை."

அகல்யா அழுகையினூடே பேசினாள்.

பவானி அமைதியாக கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு அகல்யாவைப் பார்த்தாள்.

"என்ன சொல்றதுன்னு எனக்குப் புரியலை அகல்யா. உன்னோட முன்கதை என்னன்னு தெரியாம நான் எப்படி ஆறுதல் சொல்றது? இல்லை யோசனைதான் சொல்றது?"

"புதுசா யோசிக்க எதுவுமே இல்லை பவானி. எல்லாம் முடிஞ்சி போச்சி. எனக்கு கல்யாண வாழ்க்கை இனி இந்த ஜென்மத்தில் கிடையாது. கோபி தன் அப்பாவை சொந்தம் கொண்டாடவே முடியாது பவானி, சொல்றேன். எல்லாம் சொல்றேன்" என்றாள் அகல்யா கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு.

படு கட்டி. ஏக லுட்டி.

அவளுக்குப் படிப்பென்பது மட்டும் தூரமாகவே நிற்கும். என் அறையிலேயே தங்கியிருந்தான். அவளுக்கு படிப்பில் உதவியது நான்தான்.

அவளுக்கு ஊர் ஸோழபுரம். தஞ்சாவூர் பக்கத்தில் ஒரு கிராமம். கொஞ்சம் வசதியான வீட்டுப் பெண். ஒரு அண்ணன் மட்டும்தான் அவளுக்கு. மாதம் ஒருமுறை வந்து தன் தங்கையைப் பார்த்துவிட்டுப் போவார். எக்கச்சக்கமாகப் பணம் கொடுத்துவிட்டுப் போவார்.

ஒன்றிரண்டு சமயங்களில் எைக்கான கல்லூரி தொகையை அவள்தான் கட்டியிருக்கிறாள். 'நாம் இரண்டு பேரும் ஒரே மாப்பிள்ளையை கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாம் அகல்யா' என்றெல்லாம் அசட்டுத்தனமாகப் பேசுவான்.

கல்லூரி வாழ்க்கை முடிந்தது. நான் கல்லூரியின் விடுதியில் இருந்து ஒரு பெண்கள் விடுதிக்கு மாறினேன். ஒரு பெரிய டிபார்ட்மெண்ட்டல் கட்டையில் விற்பனைப் பெண்ணாக மாதம் நானாறு சம்பளத்தில் வேலையில் சேர்த்து கொண்டு என் படிப்புக்கேற்ற வேறு நல்ல வேலைக்கான முயற்சிகளைத் துவங்கினேன். தமிழ், ஆங்கிலம் டைப்பிங் கற்றுக்கொண்டேன்.

கல்யாணி அடிக்கடி எனக்குக் கடிதம் எழுதுவான். ஒவ்வொன்றிலும்

'நீ இல்லையென்றால் நான் பாஸ் செய்திருக்கவே முடியாது' என்று தவறாமல் குறிப்பிட்டிருப்பான்.

அவளின் அண்ணன் குழந்தைக்கு காது குத்தும் விழாவிற்கு என்னை அழைத்து ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தான்.

செவ்வாய் திவானி சிறப்பித்த. 2011 96

அந்த விழாவிற்கு வந்துவிட்டு அவளோடு நான் ஒரு மாதமாவது தங்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி எழுதியிருந்தான்.

வேலை கிடைக்காத சலிப்பும், விடுதியில் தனிமை வாழ்க்கையும் என் மனதில் ஏற்படுத்தியிருந்த ஒரு வெறுப்பான சூழ்நிலையில் அவளின் அழைப்பு வந்திருக்கவே- ஓரிரு வாரங்களாவது கிராமத்தில் அவளுடன் தங்கிவிட்டு வரவேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன்.

சோழபுரம் ரெயில் நிலையத்தில் நான் பெட்டியுடன் இறங்கிய நேரம் அதிகாலை ஆறு மணி.

நகர வாழ்க்கையின் அழுத்தமான டீசல் சூழ்நிலையிலிருந்து மாறுபட்டு சுற்றிலும் பச்சைப் பசேரென்று வயல்வெளிகளும், மரங்களும், குளிர்ந்த காற்றும், பறவைகளின் சங்கீதமும் வரவேற்ற அந்த சூழ்நிலை எனக்கு உடனே பிடித்துப் போனது.

அந்த ரெயிலிலே ஸ்டேஷனின் கட்டிடம் முழுக்க எனக்கே சொந்தம் என்பது போல அந்தப் புளியமரம் விசாலமாக கட்டிடத்தை அனைத்துக் கொண்டு நின்றது.

வெளியே வந்தேன். கிராமத்தின் உள்ளே செல்வதற்கான மண் சாலையில் மெதுவாக நடந்தேன். அருகாமை வயலில் பம்ப்செட் இயங்கி அடர்த்தியாய் தண்ணீர் பாப்ந்து கொண்டிருந்தது. சலுனுக்கு சென்று முடி வெட்டிக் கொண்டு வந்த சிறுவனின் தலையைப் போல சீராக ஒரே உயரத்தில் பச்சை நாற்றுக்கள் இராணுவ வீரர்களைப் போல நின்றன. காற்று அவற்றைத் தடவிச் சென்றபோது அலை அலையாக வளைந்து நிமிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

சாலையோரம் நின்ற அந்த மரம் தனது காலடியில் இரத்தத் திட்டுக்களாக சிவப்புப் பூக்களைச் சிந்தியிருந்தது. அருகில் அந்த சாலையோடு இணையாக காவிரியின் கிளை ஆறு சலசலவென்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ஒரு நிமிடம் அப்படியே நின்றுவிட்டேன்.

ஒடுகின்ற தண்ணீர் என்பது என்ன ஒரு அழகு! சில இடங்களில் வேகமாய், சில இடங்களில் கழித்துக் கொண்டு, சில இடங்களில் தவழ்ந்து கொண்டு ஓடியது. கரையோரமெல்லாம் உயரமான நாணல்கள் வளர்ந்திருந்தன.

எனக்கு உடனடியாக சில்லென்ற அந்த ஆற்று நீரில் கால்களை

நனைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆர்வம் ஏற்பட்டது.

நான் சாலையைவிட்டு விலகி ஆற்றை நோக்கி நடந்தேன். கரையோரத்தில் படிகள் கட்டின முறையான படித்துறை கண்ணாக்கெட்டிய தூரம்வரை இல்லை.

ஆனால் அங்கங்கே சரிந்து ஆற்றைத் தொடுவதற்கான வசதியுடன் நிறைய பகுதிகள் தெரித்தன. ஆட்கள் குளிப்பதற்கும், துவைப்பதற்கும் உபயோகிக்கும் பகுதிகள் ஆற்றின் வேறு ஏதோ ஒருபுறத்தில் இருக்க வேண்டும். அங்கே அந்த வேளையில் ஒரே ஒரு மாட்டைத் தவிர வேறு யாரையும் காணோம்.

முன்தினம் மழை பெய்திருக்க வேண்டும். மணல்வெளி ஈரமாக சொதசொதவென்று இருந்ததால் எச்சரிக்கையாகக் கால்களை வைத்து தண்ணீரை நெருங்க வேண்டியிருந்தது.

சற்று மேடாக இருந்த ஒரு இடத்தில் வளர்ந்திருந்த புற்களின் மேல் எனது பெட்டியை வைத்துவிட்டு தாவணியை இடுப்பில் செருகிக் கொண்டேன். பாவாடையை சற்றே உயர்த்திக்கொண்டு ஆற்றில் மெதுவாகக் கால் வைத்து இறங்கினேன்.

முழங்கால்கள் வரை தண்ணீர் நனைத்துக்கொண்டு ஓட- எனக்கு மிகவும் உற்சாகமாக இருந்தது. ஐஸ் கட்டியை உள்ளங்கையில் ஏந்தும்போது ஏற்படுகிற சில்லிப்பு என் கால்களுக்கு ஏற்பட்டது.

நான் அந்த இனிய அனுபவத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்த போதுதான்...

"இந்தாங்க! உங்களைத்தான்!" என்று ஒரு ஆண் குரல் கேட்டது.

உயர்த்திப் பிடித்திருந்த பாவாடையை நான் அவசரமாக விடுவித்துவிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்க, சற்று தூரத்தில் தண்ணீருக்குள் மார்பளவு புதைந்து தோள்களும், தலையும் மட்டும் தெரிய நின்று குளித்துக் கொண்டிருந்தான் அந்த இளைஞன்.

அவன் என்னைத்தான் அழைத்தானா இல்லை வேறு யாரையாவதா என்று நான் எனக்குப் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டேன்.

"உங்களைத்தாங்க கூப்புட்டேன். இந்தப் பக்கம் யாராச்சும் வரமாட்டாங்களா என்று நான் தவிச்சிப் போய்ட்டேங்க. ஒரு மணி நேரமா கத்தி கத்தி அலுத்துப் போயிட்டேங்க. நீங்க வெளியுரா?" என்றான்.

வெற்று மார்புடன் தீரில் நிற்கிற ஒரு இளைஞனை நேருக்கு நேர் பார்த்துப் பேசுவதில் எனக்குத் தயக்கமாய் இருந்தது.

"ஆமாம்" என்றேன்.

"எனக்கு ஒரு உதவி வேணுங்க. நீங்க பொம்பளை பிள்ளையா இருக்கீங்க. எப்படி கேக்கறதுன்னு புரியலை."

"என்ன, சொல்லுங்க. கழல்ல மாட்டிக்கிட்டிங்களா?"

"இல்லைங்க. பக்கத்துரால் ஒரு கல்யாணம். அதுல கலத்துக்கறதுக்காக புது வேட்டி, சட்டை போட்டுகிட்டு மோட்டார் பைக்கில் இந்தப் பக்கமா வந்துகிட்டிருந்தேன். வண்டி வழக்கிவிட்டு சேத்துல விழுந்துட்டேன். சட்டை, வேட்டி எல்லாம் ஒரே சேறும், சகதியுமா ஆய்ஞ்சி. ஆத்துல கழுவிப் பிடிச்சா பத்து நிமிசத்தில காஞ்சிரும்னு தண்ணில இறங்கி வேட்டி, சட்டை ரெண்டையும் கழட்டி கழுவினேங்க. தண்ணி வேகத்தில் கை தவற விட்டுட்டேன். ரெண்டையும் அடிச்சிக்கிட்டுப் போயே போய்ஞ்சி."

அவன் சொன்னதும் அவன் நிலையின் சங்கடம் புரியாமல் உடனடியாக எனக்கு சிரிப்புதான் வந்தது. சிரித்துவிட்டேன்.

"உதவுவிங்கன்னு பார்த்தா சிரிக்கிறீங்கனே."

"நான் ஆம்பளையா இருந்தா உதவலாம். எந்த வீடு நீங்கன்னு விவரம் சொல்லுங்க. வேணும்னா உங்க வீட்டுக்குப் போய் வேட்டி, சட்டை அனுப்பி வைக்கச் சொல்றேன்."

"அதெல்லாம் வேணாம். ஒரு துண்டு கொடுத்தாக்கூட போறும். கட்டிக்கிட்டு நான் பைக் ஓட்டிக்கிட்டு வீட்டுக்குப் போயிடுவேன். பொட்டியோட வந்தீங்கனே, அதில துண்டு எதுவும் இல்லைங்களா?"

"இல்லைங்க. என்னோட தாவணிங்கதான் இருக்கு. ஒரு வெள்ளை தாவணி இருக்கு. பரவால்லிங்களா?"

"ஆபத்துக்குப் பாவம் இல்லைங்க. கொடுங்க. நீங்க எந்த வீட்டுக்கு விருந்தாளியா வந்திருக்கீங்கன்னு சொல்லுங்க. துவைச்சி இஸ்திரி போட்டு கொண்டு வந்து கொடுத்துடறேன்."

"ராமானுஜம்னு- கயிறு தொழிற்சாலை வைச்சிருக்காரே, அவர் வீட்டுக்கு வந்தேன். அவர் தங்கை கல்யாணியும் நானும் கல்லூரியில் ஒண்ணாய் படிச்சவங்க."

சொல்லிக்கொண்டே நான் பெட்டியைத் திறந்து என்னுடைய வெள்ளை தாவணியை எடுத்தேன்.

"அப்படியே தூக்கிப் போடுங்க, பிடிச்சிக்கிறேன்."

"தாவணி ரொம்ப மெல்லிசா இருக்குது. பரவால்லையா?"

நான் தாவணியைத் தூக்கிப் போட அவன் பிடித்துக்கொண்டான்.

"உங்க பேரு என்னங்க?" என்றான்.

"அகல்யா."

"என் பேரு பாண்டியன். ஊர்ல பெரிய வீடு மாணிக்கத்தோட பெரிய புள்ள, உங்க கல்யாணியைக் கேளுங்க சொல்வா, அப்புறம்... ரொம்ப தேங்கங்க."

"பரவால்லையே."

"சரி, புறப்படுங்க. நீங்க நின்னுக்கிட்டே இருந்தால் நான் எப்படி தண்ணியைவிட்டு வெளில வரமுடியும்?"

நான் மீண்டும் சிரித்துவிட்டு பெட்டியுடன் சாலைக்கு வந்து, குளிந்து எடுத்து சரமாள பாவாடை முனைகளைப் பிழிந்து விட்டுக்கொண்டு ஊருக்குள் நடக்கத் துவங்கினேன்.

4 கல்யாணியும் அவள் அண்ணனும், அண்ணியும் என்னை அன்போடு வரவேற்றார்கள். தனது வீட்டைச் சுற்றிக் காட்டினாள் கல்யாணி.

"இந்த ரெயில்ல வ்றேன்னு கடிதம் எழுதியிருந்தால் ஸ்டேஷனுக்கு நான் வண்டி பூட்டிக்கிட்டு வந்திருப்பேனில்ல?"

"வண்டி உக்காந்து வந்திருந்தால் உங்க கிராமத்து அழகை நான் ரசிச்சிருக்க முடியாதே. கவாசிக்கிறதுக்கே எவ்வளவு கசமா இருக்கு தெரியுமா?" என்றேன்.

"இக்கரைக்கு அக்கரைப் பச்சை! எனக்கு டவுன்ல மாப்பிள்ளை அமையணும்னு நான் சாமியை வேண்டிக்கிட்டிருக்கேன். நீ கிராமத்தை ரசிக்கிறே. நாலு நாளைக்கு ரசிக்கலாம். அப்புறம் போர், பாரேன், நீயே சலிச்சுக்கத்தான் போறே."

அவன் வீடு அந்த காலத்தில் ஒரு கல்யாண சத்திரமாக இருந்திருக்க வேண்டும். அத்தனை பெரியது. நடுவில் மணிக்கூண்டு போல உயர்ந்து நான்கு சன்னல்கள், கதவு, நிலை எல்லாம் தேக்கு. அதில் வார்னீஷ் பூசப்பட்டு பளபளத்தது.

மறுநாள் நடக்க இருந்த காதலி விழாவிற்காக வீடு முழுக்க புதிதாக

வெள்ளையடித்திருக்க, பெயிண்ட் மணம் லேசாக இருந்தது.

"இதான் என்னோட அறை" என்று மாடியில் தன் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

"பரவால்லையே, ரொம்ப சுத்தமா வைச்சிருக்கியே."

"விருந்தாளிங்க எல்லாம் வருவாங்கன்னு நேத்துதான் எல்லாம் எடுத்து வைச்சி சுத்தம் செய்தேன். நேத்து காலையில பார்த்திருந்தா மழை பெய்த கொத்தவால்சா வாடி மாதிரிதான் இருந்தது. உட்காரு."

"கட்டிலில் அமர்ந்துகொண்டேன்."

ஒரு வேலைக்காரப் பெண் வந்து வெள்ளி தம்ளரில் நுரைத்துத் ததும்பும் காபியை என்னிடம் நீட்டினாள்.

"அம்மாவுக்கு சுடுதண்ணி கொண்டு வந்து குளியலறையில் வைக்கட்டுமா?"

"வேணாம்மா, நான் பச்சை தண்ணிலயே குளிக்கறேன்."

அவள் போனதும் என் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்ட கல்யாணி, "உன்னைப் பார்த்து ஒரு வருடம் இருக்குமில்லே?" என்றாள்.

"இருக்கும்" என்றேன் காபியை உறிஞ்சியபடி.

"மொழு மொழுன்னு அழகு இன்னும் கூடியிருக்கு அகல்யா உனக்கு."

"சரி போ!"

"நிஜமா! வேலைக்குப் போற சந்தோசமா?"

"எங்கேடி. இன்னும் ஒழுங்கான வேலை கிடைக்கலையே. என்னை விடு, உனக்கு எப்போ கல்யாணம்?"

"இப்ப என்ன அவசரம்னு நான் சினுங்கிட்டுதான் இருக்கேன். ஆனா அண்ணன் தீவிரமா எனக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்துக்கிட்டிருக்காரு."

"இது பண்ணிக்க வேண்டிய வயசுதானே கல்யாணி."

"எப்படியும் இன்னும் மூணு, நாலு மாசத்தில் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்து வீட்டைவிட்டுத் துரத்திடுவாருன்னு நினைக்கிறேன். என்னைக் கேட்டியே, உனக்கு எப்போ கல்யாணம் அகல்யா?" என்றாள்.

"தெரியலையே" என்று என் உதடுகளைப் பிதுக்கினேன்.

"என்ன பதில் இது?"

"வேறு என்ன சொல்றது? உனக்கு கல்யாணம் பண்ணி வைக்கணும்னு அக்கரை எடுத்துக்கறதுக்கும், மாப்பிள்ளை தேடறதுக்கும் உங்கண்ணன் இருக்காரு. எனக்கு அப்படி யாரும் இல்லையே. எல்லா சித்தப்பாக்கள்

கூடவும் சண்டை போட்டுட்டு தனியா வந்துட்டேன். என்னைப் பற்றி நானே கவலைப்பட்டிருக்கிறதான் உண்டு."

"ஏன்டி, நான் இல்லையா அகல்யா? உனக்கும் ஒரு மாப்பிள்ளை எங்கண்ணனையே பார்க்கச் சொல்லட்டுமா?"

"சீச்சி, எனக்கு இப்ப நிலையான ஒரு நல்ல உத்தியோகம்தான் உடனடி தேவை. கல்யாணம் எல்லாம் அதுக்கப்பறம்தான்."

"ஒரு வகையில் பார்த்தால் உன் நிலைமை ஜாலி அகல்யா."

"எப்படி?"

"உன் விருப்பத்துக்கு உனக்குப் பிடிச்சவனை காதலிச்சி கூட கல்யாணம் செய்துக்கலாம். வீட்டுல என்ன சொல்வாங்கனோன்னு பயம் இல்லாம நேசிக்கலாம்."

"உளறாதே!"

"ஏன், நேசிக்கி கல்யாணம் பண்ணிக்கிறது தப்பா?"

"அதுக்கு சொல்லலை. காதல், நேசம் இதெல்லாம் மனசில் தானா அரும்புற விஷயங்கள். தீர்மானம் செய்துட்டு ஆரம்பிக்கற செயல் இல்லை கல்யாணி, அதென்ன கடைசியில் கிடைக்கிற விஷயமா என்ன?"

"சரி, இதுவரைக்கும் நீ பழகின, பார்த்த ஆம்பளைங்களில் யார்கிட்டயும் உன் மனசு லேசா சலனப்பட்டதில்லையா? அட! இவன் நமக்கு கணவனா வந்தால் எவ்வளவு நல்லா இருக்கும்னு உன் மனசில் யாரைப் பற்றியாவது நினைப்பு வந்ததுண்டா?"

"என்ன நீ இப்படி துருவித் துருவி கேக்கறே. அதெல்லாம் இல்லை" என்று நான் சொன்னபோது, சம்பந்தமேயில்லாமல் சோழபுரத்தில் இறங்கியதுமே ஆற்றில் நான் சந்தித்த அந்த பாண்டியனின் முகம் திடீரென்று என் மனதில் வந்து போனதற்குக் காரணம் புரியவில்லை.

ஆனால் பாண்டியனை நினைத்தவுடன் எனக்கு அடக்க முடியாமல் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. வாய்விட்டு சிரித்துவிட்டேன்.

"என்ன அகல்யா திடீர்னு நீயா சிரிக்கக்கறே?"

"உங்க ஊர்ல பெரிய வீடு மாணிக்கம்னு ஒருத்தர் இருக்காரா?"

"ஆமாம். அவர்தான் இந்த ஊர் நாட்டாமை."

"அப்படின்னா?"

"பஞ்சாயத்து தலைவர், பெரிய பணக்காரரு. அவர் சொன்னால் இந்த ஊரே கட்டுப்படும். ஆனால் சரியான பொண்டாட்டி தாசன், வெளில்

நெஞ்சை நிமித்தி நடப்பாரு. வீட்டுல அவர் பொண்டாட்டிக்கு முன்னாடி கூன் விழுந்த மாதிரி அப்படியே வளைஞ்சிருவாரு. சொல்லப்போனா அவர் மூலமா இந்த ஊரையே ஆட்டி வைக்கிறது அந்த ராஜலட்சுமி அம்மாதான். ஊர்ல பாதி சொத்து அவங்களதுதான். எப்பவும் பட்டுச் சேலை, இடுப்புல வெள்ளி சாவிக் கொத்து. அதிகாரம் தூள் பறக்கும். அந்தம்மாகிட்ட ஒரு வார்த்தை பேசறதுக்குக்கூட யாரும் பயப்படுவாங்க. உருவம் பெரிசு. மனசு ரொம்ப தரிசு. சரம், இரக்கம் எதுவும் இல்லை அந்த அம்மாவுக்கு. நினைச்சதை சாதிப்பாங்க. அதுக்காக எதையும் செய்வாங்க. நீ சொல்ல வந்தது என்னன்னு கேட்டுக்காம நான் பாட்டுக்கு சொல்லிக்கிட்டே போறேன் பாரு. சொல்லு."

நான் ஒரு தலையணையை எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டு, "அவரோட புள்ளையாமே பாண்டியன். அவரை ஸ்டேஷனுக்குப் பக்கத்தில் ஆத்தங்கரையில் வித்தியாசமா சந்திச்சேன்."

"சரியான பயந்தாங்கொள்ளியாச்சே அந்த பாண்டியன்!"

"தெரியுமா உனக்கு?"

"இதே ஊர்தானே தெரியாம என்ன? ரொம்ப நல்ல குணம் அகல்யா. ஆனா ரொம்ப அப்பாவி. அம்மாகிட்ட அப்படி ஒரு பயம். ஊர்ல பாண்டியனுக்கு பட்டப் பேரே இருக்கு. தொடை நடுங்கிப் பாண்டியன்!" என்று சிரித்தான் கல்யாணி.

நான் நடந்த சம்பவத்தை விவரித்தேன். கல்யாணியும் என்னோடு சேர்ந்து சிரிக்கத் துவங்கினான். "அய்யோ! உன்னோட தாவணியை அவன் இடுப்புல கட்டிக்கிட்டு மோட்டார்வைப் ஒட்டிக்கிட்டுப் போன கண்கொள்ளாக காட்சியை பார்க்காம போயிட்டேனே."

கீழேயிருந்து அந்த வேலைக்காரப் பெண் வந்தாள்.

"அம்மா, பெரிய வீட்டுலேர்ந்து சோலை வந்திருக்கான். வீட்டுக்கு விருந்தாளியா வந்திருக்கிற அகல்யா அம்மாளை கையோடு ராஜலட்சுமி அம்மா கூட்டிக்கிட்டு வரச் சொன்னாங்களாம்."

"போச்சுடா!" என்றான் கல்யாணி. "நீ விளையாட்டா தாவணி கொடுத்ததை அந்தம்மா வில்லங்கமா எடுத்துக்கிட்டாங்க போலிருக்கு. விசாரணையோ என்னவோ தெரியலையே!"

"விசாரணையா? என்ன தப்பு பண்ணிட்டேன், விசாரிக்கிறதுக்கு? வா, உங்க ஊர் தியாயத்தையும் பார்த்துடலாமே" என்றேன் கோபமாக நான்.

5 ராஜலட்சுமி அம்மாள் அந்த பெரிய சலவைக்கல் வேய்ந்த வீட்டின் கூடத்தில் இருந்த ஊஞ்சலில் அமர்ந்து மெதுவாக ஆடிக்கொண்டிருந்தாள். அகல சரிகையுடன் பட்டுப்புடவை கட்டி, திருப்பதி வெங்கடாஜலபதி போல தன் கழுத்தே மறைந்து போய்விடுமளவிற்கு நகைகள் அணிந்திருந்தாள். வெற்றிலை போட்டுக் குதப்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

நானும், என்னுடன் துணைக்கு வந்திருந்த கல்யாணியும் சற்றுத் தள்ளி நின்றிருந்தோம். எங்களை அழைத்து வந்திருந்த சோலை என்கிற- சட்டை போடாத- வேட்டி மட்டும் கட்டியிருந்த- உயரமான- முரட்டு மீசைக்காரன் ராஜலட்சுமி அம்மாளின் அருகில் மரியாதையான தூரத்தில் நிற்குகொண்டான்.

முதல் பார்வையிலேயே எனக்கு அவனைப் பிடிக்கவில்லை.

என்னை ஒரே ஒரு தரம் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு ராஜலட்சுமி ஊஞ்சலின் ஆட்டத்தை தரையில் காலைகளைத் தேய்த்து நிறுத்திவிட்டு சோலையைப் பார்த்தாள்.

அவள் முகத்தின் குறிப்பை உணர்ந்து சோலை வெள்ளியாலான அகலக் கிண்ணத்தை ஏந்தி அவளருகில் வந்ததும், குனிந்து அதில் வெற்றிலைச் சக்கையைத் துப்பினாள். அவன் அகன்றான். கைக்குட்டையை இடுப்பிலிருந்து உருவி வாயைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

ஏராளமான உயர்ந்த வகை நாற்காலிகள் அந்தக் கூடம் முழுக்க இருந்தும் எங்களை ஒரு வார்த்தை உட்கார்க்குடச் சொல்லாத அவளின் மேல் எனக்குள் ஆத்திரம் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

"இவதான் உன் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிற விருந்தாளிப் பொண்ணா?" என்றாள் கல்யாணியைப் பார்த்து.

"ஆமாம்மா" என்றாள் கல்யாணி.

கல்யாணியிடம் அனாவசியத்திற்குப் பதட்டமிருப்பதை கவனித்தேன்.

அந்தக் கூடத்தின் ஒருபுறத்தில் வேறு ஒரு அறைக்கான வாசல் இருந்தது. திரைச்சீலை தொங்கியது. அந்த திரைச்சீலைக்குப்

பின்னாலிருந்து பாண்டியன் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் அவனைப் பார்த்ததும் உடனே தலையை உள்ளே இழுத்துக் கொண்டான். கல்யாணி அவனை தொடை நடுங்கி என்று சொன்னது நினைவு வந்தது.

"ஏம்மா. அவன்தான் கேட்டான் நீயும் உன் தாவணியை எடுத்துக் கொடுக்கலாமா?" என்றாள் ராஜலட்சுமி.

"கட்டிக்கிட்டிருந்ததையா அவுத்துக் கொடுத்தேன். பெட்டியிலேயிருந்துதானே எடுத்துக் கொடுத்தேன். அதில் என்ன தப்பு? உதவினா கேட்டதுக்கு செஞ்சேன். நன்றி சொல்ல வேண்டியவங்க நடுக்கூடத்தில் நிக்கவச்சி விசாரணை நடத்தறதுதான் வேடிக்கையா இருக்கு" என்றேன் காட்டமாக.

ராஜலட்சுமி அம்மாள் என்னை முறைத்துப் பார்த்தாள்.

"இவ்வளவு எதிர்பேச்சு வேணாம். சோலை, அந்த தாவணியை எடுத்துட்டு வா" என்றாள்.

கருட்டின எனது வெள்ளை தாவணியை சோலை எடுத்து வந்தான்.

"இதை என்ன விலைக்கு வாங்கினே?"

"ஏன்?"

"எதிர்கேள்வி வேணாம். பதில் சொல்லு."

"நினைவில்லை."

"கல்யாணி, நீ சொல்லு. இது என்ன விலை இருக்கும்?"

"நூறு ரூபாயிருக்கும்."

"சோலை" என்றாள் ராஜலட்சுமி.

ஏற்கனவே அவனுக்கு உத்தரவிடப்பட்டிருந்ததால் சோலை உடனே அந்த தாவணியை தரையில் ஒரு இரும்பு சட்டியில் போட்டான். ஒரு பாட்டில் எடுத்து வந்து அதிலிருந்த திரவத்தை தாவணி மேல் ஊற்ற. அதன் வாடையிலிருந்து மண்ணெண்ணெய் என்று தெரிந்தது.

நான் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு, "என்ன இதெல்லாம்?" என்றேன்.

"நீ யாரோ, எவனோ! உன் துணியை என் பையன் இடுப்புல சுத்திட்டு வந்ததே பெரிய தப்பு! பெரிய தீட்டு! என் பையன் கட்டிட்ட துணியை மறுபடி நீ கட்டுறது எனக்குப் பிடிக்கலை. சோலை!"

சோலை தீப்பெட்டி எடுத்து குச்சி கிழித்து தாவணி மேல் போட, கப்பென்று பற்றிக்கொண்டு எரிந்தது. அந்த நெருப்புச் சுடரின் உக்கிரத்துடன் எனக்குள் ஆத்திரக்கடர் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

"கல்யாணி, இங்கே வா" என்றான் ராஜலட்சுமி. தன் வெற்றிலைப் பெட்டியைத் திறந்து அதன் உள் அறையில் வைத்திருந்த பணத்திலிருந்து ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டை உருவி நீட்டினான். "இந்தா... அவகிட்ட கொடுத்துடு. வேற தாவணி வாங்கிக்கச் சொல்லு."

கல்யாணி தயங்கினாள்.

"இந்தா, பிடி!"

"இரு கல்யாணி" என்றேன் உத்தரவாக. "அந்த பணத்தைத் தொடாதே! அவங்க யார் வயத்தில் அடிச்சி எப்படி சம்பாதிச்ச பணமோ! அதைத் தொட்டா தீட்டு! வா! பெரிய வீட்டு புள்ளைக்கு மானத்தை காப்பாத்தறதுக்காக நான் அந்த துணியை இனாமா கொடுத்ததா இருக்கட்டும்."

கல்யாணியின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு விடுவிடுவென்று நான் நடக்க... எனது முதுகில் ராஜலட்சுமி அம்மாளின் உக்கிரமான பார்வையின் சூட்டை என்னால் உணர முடிந்தது.

6 'அகல்யா, அவங்க ஜென்மத்துக்கும் இந்த மாதிரி ஒரு நெத்தியடி வாங்கியிருக்க மாட்டாங்க. பளார்னு அப்படி சொல்ல உனக்கு எப்படி தைரியம் வந்திச்சி?' என்றான் நடந்துகொண்டே கல்யாணி.

"உங்க ஊருக்காரங்க காரண காரியமில்லாம் அவகிட்ட பயந்துகிடந்தா நானும் பயப்பட்டாகணும்னு என்ன அவசியம்? நான் என்னமோ தீண்டப் படக்கூடாத ஜாதி மாதிரி என் கண் முன்னாடி என் துணியை எரிச்சாங்கனே, எவ்வளவு தியிர்! இப்ப தீண்டாமங்கிற வார்த்தையைச் சொன்னாலே கொலை விழும். எல்லாம் ஒண்ணுன்னு எப்பவோ ஆயாச்சு, இன்னும் இவங்களுக்கு வாக்க புத்தி பாரேன்! பட்டட்டுமனுதான் நான் அப்படி சொன்னேன்" என்றேன் நான்.

பேசிக்கொண்டே நாங்கள் நடந்து கொண்டிருக்க- படபடவென்று எங்களுக்குப் பின்னால் பைக் சப்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தால், பாண்டியன் பைக்கில் வந்தார். எங்கள் அருகில் நிறுத்தினார்.

"பிச்சி உதறிட்டியங்க நீங்க! இதைவிட கருக்குன்னு படற மாதிரி - உரைக்கிற மாதிரி சொல்ல முடியாதுங்க. இப்படித்தாங்க பச்சை மிளகா

கடிச்ச மாதிரி பட்டு பட்டுன்னு போனும், நீங்க எங்கம்மாகிட்ட அப்படிப் பேசினது எனக்கு ரொம்ப நியாயமா பட்டுதுங்க" என்றார்.

"ஏன்... அந்த நியாயத்தை உங்கம்மாகிட்ட நீங்களே கேட்டிருக்கலாமே."

"அய்யோ! யாரு? நானா? அம்மா கிட்டேயா? கொள்ளே போட்டுடுவாங்க என்னை."

"அவ்வளவு பயமா?"

"பயம்தான். சின்ன வயசிலேந்தே பயம்தான். இதோ பார்த்தீங்களா" பாண்டியன் செருப்பைக் கழற்றி விட்டுத் தனது வலது உள்ளங்காலைத் தூக்கிக் காட்டினார். அங்கே குடு போடப்பட்ட தழும்பு பார்த்து நான் அதிர்ந்தேன்.

"எங்கம்மா எனக்காக வாங்கிட்டு வந்து கொடுத்த ஒரு சட்டைத் துணியை அப்ப நான் அவங்க மேல் கோபமா இருந்ததால் எட்டி உதைச்சுட்டேன். உதைச்ச கால்குடு போட வச்சிட்டாங்க. இப்ப ரெண்டு வருடம் முன்னாடிங்க. பாவங்க, எனக்கு உதவப் போயி உங்களுக்கு உங்க தாவணி நட்டமாயிடுச்சி."

"பரவால்லை" என்றேன்.

"எங்கம்மா கொடுத்தா அந்தப் பணம் தீட்டு. நான் கொடுத்தாலும் தீட்டா? தயவு செஞ்சி வாங்கிக்கங்க."

பாண்டியன் தன் இடுப்பு வேட்டி மேல் கட்டியிருந்த பெல்ட்டின் பைக்குள்ளிருந்து நூறு ரூபாய் எடுத்து நீட்டினார்.

"இல்லை, வேணாம். பரவாயில்லை, வாடி" என்று கல்யாணியின் கையைப் பிடித்து இழுத்தபடி நடந்தேன் நான்.

பாண்டியன் முகம் ஏமாற்றமாகி, பைக்கில் புறப்பட்டுத் திரும்பிப் போனார்.

"அம்மா மேலதான் கோபம். பாவம், இவரை ஏண்டி நோக்கிக்கிறே? நல்ல மனசோடதானே வந்து பேசி கொடுத்தாரு, வாங்கிக்கிட்டிருக்கலாமில்லே?" என்றான் கல்யாணி.

ஏன் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை என்பதற்கான காரணம் எனக்கு சொல்லத் தெரியவில்லை, ஆனால் பாண்டியன் மேல் எந்தக் கோபமும் இல்லை என்பது மட்டும் புரிந்தது. மாறாக அடப்பாவமே என்கிற பச்சாதாப உணர்வுதான் மனதில் எழுந்தது.

இவ்வளவு தூரம் பயப்படும் ஒரு இளைஞனா? இந்த வயதிலும்

பிள்ளைக்கு தண்டனை தருவார்களா? அதுவும் வுளர்ந்துவிட்ட ஆண் பிள்ளைக்கு. உள்ளங்காலில் குடு! நினைத்தாலே வலிக்கிறதே!

அத்தனைக் கொடுமையான அம்மாவுக்கு, நீதி, நியாயம் தெரிந்த அப்பாவித்தனமான பிள்ளை என்பது ஒரு முரண்பாடு.

பாண்டியன் செய்யாத தவறுக்குத் தன் பணத்தைக் கொடுப்பது அவருக்கு ஒரு வகையில் இழப்பு என்பதால்தான் தான் அவரிடம் பணம் வாங்கிக் கொள்ள வில்லையோ? என்னையே தான் கேட்டுக் கொண்டேன்.

வீட்டின் வாசலில் பெரிய பந்தலாகப் போட்டு உள்புறம் வெள்ளை சலவை வேட்டிகளைக் கட்டியிருந்தார்கள். தோரணம் கட்டி, அங்கங்கே வர்ணக் காகிதங்களைத் தொங்கவிட்டிருந்தார்கள். பக்கத்து ஊரில் இருந்து வாடகைக்கு எடுத்து வந்த மர நாற்காலிகள் போட்டு அதில் காதணி விழாவுக்கு வந்திருந்த ஆண்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

பெண்கள் எல்லாம் வீட்டின் உள்ளே பெரிய பெரிய ஐமுக்காளம் விரித்து அமர்ந்திருந்தார்கள். வாசலில் நின்று பன்னீ தெளித்து கல்கண்டு தட்டையும், சந்தனக் கிண்ணத்தையும் நீட்டுகின்ற பணி எனக்கு.

ஒலிபெருக்கி குழாயில் காதணி விழாவுக்கு தொடர்பே இல்லாத காதல் பாடல்கள் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தன.

கல்யாணி விருந்தினர்களை மொட்டை மாடியில் பந்திக்கு அழைத்துச் சென்று உட்கார வைக்கிற வேலையில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது பைக்கில் வந்தார் பாண்டியன். கையில் ஒரு சின்ன செய்தித்தாளால் கற்றி மடித்த பார்சல் வைத்துக் கொண்டு நடந்து வந்தார்.

அவரைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே என் உள் மனதில் ஏற்பட்ட மலர்ச்சிக்கான காரணம் தெரியவில்லை.

"வாங்க! வாங்க!" என்று எல்லாரையும் வரவேற்பது போலவே அவருக்கும் பன்னீ தெளித்து, சந்தனம் நீட்டி வரவேற்றேன்.

சந்தனம் தொட்டுக் கொண்டு, "அகல்யா... நான் தனியா உங்ககூட கொஞ்சம் பேசணும். நான் இந்த வீட்டோட பின்பக்கம் இருக்கிற

வைக்கோல்போர் மறைவில் தின்னுக்கிறேன். தீங்க கண்டிப்பா வாங்க..." என்று சன்னமான குரலில் சொல்லிவிட்டு என் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் நேராக உள்ளே சென்றார்.

கல்யாணியின் அண்ணனிடம் மரியாதைக்குப் பேசிவிட்டு, மொய் நோட்டில் பணம் வரவு வைத்துவிட்டு, என்னை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு பாண்டியன் வீட்டிற்கு பின்புறத்திற்கு நடந்தார்.

எதற்கு தனிமையில் சந்திக்க வேண்டும்? போவதா, வேண்டாமா? என்று யோசித்து, பிறகு தீர்மானித்து தான் வேறு ஒரு பெண்ணை அழைத்து நிறுத்திவிட்டு நடந்தேன்.

பின்புறம் பெரிதாக குவிக்கப்பட்டிருந்த வைக்கோல்போர் மறைவில் அவர் மட்டும் தகத்தைக் கடித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தார்.

"என்ன?" என்றேன் லேசான முறைப்புடன்.

"நீங்க என்மேல கோபமா இருக்கிங்க. நியாயம்தான். தீங்க ஏன் பணம் வாங்கிக்கலைன்னு யோசிச்சப் பார்த்தேன். காக தாவணியாகாது. நீங்க ஆசையா அந்த தாவணியை வாங்கியிருப்பிங்க. மறுபடி அதே மாதிரி தாவணி கடையிலே கிடைக்குமோ, கிடைக்காதோ... அதை வாங்கற வரைக்கும் அதுக்குப் பொருத்தமான பாவாடை, சட்டையை போட்டுக்க முடியாம சும்மா கிடக்கும். அதானே உங்க கோபம். நேத்து தான் தஞ்சாவூருக்குப் போயி பெரிய ஐவுளிக் கடையில் இருக்கிறதிலேயே விலை உயர்வான வெள்ளை தாவணி கொடுங்கன்னு கேட்டு வாங்கிட்டு வந்தேங்க. இந்தாங்க. இனிமேயும் என்மேல கோபம் வச்சிக்காதிங்க."

அந்த செய்தித்தாளைப் பிரித்து புதிய வெள்ளை தாவணியை என்னிடம் அவர் நீட்டியபோது எனக்கு அவரின் அப்பாவித்தனத்தை நினைத்து சிரிப்புதான் வந்தது.

"ஏங்க துணி சரியில்லையா? மட்டமா? பார்த்துச் சொல்லுங்க. துணி சரியில்லைன்னா அந்த கடைக்காரன் மூக்குமேல குத்தி சில்லு உடைச்சிடறேன்."

"அதெல்லாம் வேணாம். கொடுங்க" என்று வாங்கிக் கொண்டேன்.

"அப்பா! இப்பதாங்க எனக்கு நிம்மதி! ஏங்க, ஒரு தடவை உங்க பேரைச் சொல்லிக் கூப்புட்டுமா?"

"ம்..."

"அகல்யா! நல்ல பேருங்க, உங்களைப் பேர் சொல்லிக் கூப்புடணும்னு

ஆசையா இருந்திச்சி. அதான், வர்றேங்க..."

பாண்டியன் அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றுவிட்டார். ஆனால் அன்று முதல் என் மனதில் தங்கிவிட்டார்.

8 அடுத்த இரண்டு நாட்களிலேயே மற்றும் ஒரு சந்திப்பு.

ராத்திரி ஒரு மணி இருக்கும். வீட்டின் வாசலில் பத்து, பதினைந்து பேர் பெரிய குரலில் அழுதுகொண்டே பரபரப்பாக ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நானும், கல்யாணியும் உறக்கம் கலைந்து எங்கள் அறையில் இருந்து கீழிறங்கி வீட்டின் வாசலுக்கு வந்து பார்த்தபோது...

அந்த ஏழை ஜனங்கள் கண்ணீருடன் கல்யாணியின் அண்ணனிடம் முறையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"மொத்தம் முப்பது குடிசைங்க எரிஞ்சி தரைமட்டமா ஆய்ந்துச்சிங்கய்யா, யார் வீட்டிலேந்தோ சிம்னி விளக்கு காத்துல கவுத்து பத்திக்கிட்டிருக்கு. எங்க குடும்பமெல்லாம் பனியில் கிடக்குதுய்யா, உங்க கயிறு தொழிற்சாலை கிட்டங்கியைத் திறந்துவிட்டா இன்னனைக்கு ராத்திரிக்கு மட்டும் தங்கிக்கறோம். காலைல ஊர் பெரிய மனுஷங்ககிட்ட பணம் வசூல் பண்ணி குடிசை போட்டுக்கிட்டிடுப் போயிட்டோம்யா" என்றான் அவர்களில் தலைவன் போலிருந்தவன்.

கல்யாணியின் அண்ணன் உடனே போய் கிட்டங்கியின் சாவியை எடுத்து வந்தார். "வாங்க... உங்களை தங்க வச்சிட்டு வர்றேன்" என்று அவர்களுடன் புறப்பட்டுப் போனார்.

காலையில் விடித்ததும் நானும், கல்யாணியும் குளித்து சாப்பிட்டுவிட்டு அந்த எரிந்த போன குடிசைப் பகுதிக்கு வந்து பார்த்தோம்.

எரிந்து சாம்பலாகிப் போயிருந்த மரங்களில் இருந்து அங்கங்கே புகை வந்துகொண்டிருந்தது. அந்தக் குடிசைகளுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் அவரவர்களின் வீடுகளில் ஏதாவது பாத்திரம், பொருள்கள் உருப்படியாய் இருக்கிறதா என்று கிளறி கிளறி தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு நானும், கல்யாணியும் உதவித் கொண்டிருந்தோம்.

அப்போது சோலை குடை பிடிக்க, ராஜலட்சுமி அம்மாள் நடந்து வருவதைக் கண்டதும் இந்த ஜனங்கள் அவரிடம் ஓடினார்கள்.

ராஜலட்சுமி அம்மாளுக்கு அருகில் பாண்டியனும் கூட வந்துகொண்டிருந்தார்.

"ஏய், உன் ஆளு!" என்று என் விலாவில் இடித்தான் கல்யாணி.

"என் ஆளா? என்ன பேச்சு இது?"

"ஏய்! எனக்குத் தெரியாதுன்னு நினைச்சியா?"

"எது?"

"நான் மொட்டைமாடியில் இருந்து பார்த்துட்டேன்."

"என்ன பார்த்தே?"

"வைக்கோல்போருக்குப் பக்கத்தில் பாண்டியன் ரகசியமா உன்னை அழைச்சிக்கிட்டு வந்து தாவணி கொடுத்ததையும், நீ வாங்கிக்கிட்டதையும்."

"அதனால் என்ன?"

"அது முக்கியத்துவம் இல்லாத விஷயமா? அப்படின்னா நீ மறைக்காம என்கிட்டே சொல்லியிருக்கணுமே. எதுக்கு ரகசியமா உன் பெட்டியில் வச்சிக்கிட்டே? மனசில் உள்ளம் புகுந்தாச்சின்னா, காதல் புகுந்தாச்சி கண்ணு."

"சீச்சீ..." என்று மட்டும்தான் சொன்னேன். அது மறுப்பா, ஆமோதிப்பா என்று எனக்கே புரியவில்லை.

"அந்த அம்மா என்ன சொல்றாங்கன்னு பாரு. நம்ம கதையை அப்புறம் பேசிக்கலாம்" என்றேன்.

ராஜலட்சுமி அம்மாள் தலையைக் குறுக்கில் அசைத்து சத்தமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஊர்ல இளிச்சவாயி நான் ஒருத்திதான் கிடைச்சேனா? குடிசை எரிஞ்சுபோனா அரசாங்கத்துகிட்ட போய் காசு கேளுங்க. நான் அம்பது ரூபாய்க்கு மேல தரமாட்டேன்."

"முப்பது குடிசை எரிஞ்சு போயிருக்கு. அம்பது ரூபாயை வச்சிக்கிட்டு என்னமா செய்ய முடியும்? இந்த குடிசைங்களில் உள்ளவங்க எல்லாருமே உங்க வயல்ல வேலை பார்க்கிற தொழிலாளிங்கதானேம்மா. அவங்களுக்கு துன்பம் வறப்ப நீங்க உதவாம வேற யார் உதவுவாங்க?" என்ற ஒரு வாலிபனின் கேள்வி படு நியாயமாக இருந்தது.

"இதென்ன வம்பா இருக்கு? நானா குடிசையை கொளுத்திவிட்டேன்? எனக்கு விளைச்சல் குறைஞ்சா யார் வந்து கொடுக்கறாங்க. இந்த

எதிர்பேச்செல்லாம் என்கிட்ட வேணாம். சோலை அம்பது ரூபாயை பாக்கெடல் வச்சிக்க. மிச்சம். வா, போகலாம்."

ராஜலட்சுமி இரக்கமே இல்லாமல் பேசிவிட்டுச் செல்ல, சோலை தொடர், பாண்டியன் மட்டும் தயங்கி அப்படியே நின்றுவிட்டார்.

"எங்க தம்பி, அம்மாகிட்டே நீங்களாவது எடுத்துச் சொல்லக் கூடாதா? வெளியூர்ல படிச்சிக்கிட்டிருக்கிற உங்க தம்பியாவது கொஞ்சம் தைரியமா அம்மானைக் கேட்பாரு" என்று அந்த ஏழை வாலிபன் கேட்டான்.

"யார் சொன்னாலும் அம்மா கேக்க மாட்டாங்க. பாவமே நனைக்க மாட்டேங்கறாங்க, இங்கே வா இப்படி."

பாண்டியன் தன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த தங்கச் சங்கிலியைக் கழற்றினார். "பிடி! இதை தஞ்சாவூர் கொண்டு போய் வித்து மூங்கில், கீத்து எல்லாம் வாங்கிட்டு வந்து போட்டுக்கங்க" என்றதும் நான் பிரமித்துப் போய்விட்டேன்.

அதே போல அவனும் வாய் பிளந்து, "வினையாடாதிங்க தம்பி" என்றான்.

"இதில என்னய்யா வினையாட்டு இருக்கு? நிசமாதான் சொல்றேன்."

"உங்க அம்மாகிட்ட என்ன சொல்விங்க?"

"ஆத்தில் குளிக்கிறப்ப அடிச்சிக்கிட்டுப் போயிடுச்சின்னு பொய் சொல்லி சமாளிச்சிடுவேன். நீ போய் ஆகவேண்டியதைப் பாரு" என்று அவன் கையில் சங்கிலியை வைத்து அழுத்திவிட்டு, திறந்திருந்த தனது சட்டையின் முதல் பட்டனைப் போட்டுக் கொண்டு நடந்தார் பாண்டியன்.

எனக்கு அவரின் மன விசாலத்தை நினைக்க கண்களில் துளிர்ந்தது.

மறுநாள் கல்யாணியின் மாந்தோப்பில் நான் மட்டும் ஒரு தாழ்வான கிளையில் சாய்ந்தமர்ந்து கொண்டு நோட்டுப் புத்தகம் பிரித்து வைத்து கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது... மோட்டார்ஸைக்கின் சத்தம்.

நிமிர்ந்தால் எனக்கருகில் நிறுத்தி இறங்கினார் பாண்டியன்.

"ரோடல் போயிகிட்டிருந்தேன். நீங்க கண்ட பட்டிங்க, ரெண்டு வார்த்தை பேசிட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன், எங்கே கல்யாணி?"

"ஃட்டுக்கு தூரம், அதனால் நான் மட்டும் வந்தேன் இங்கே."

"என்னமோ எழுதிட்டிருந்திங்க போலிருக்கே, என்ன அது கடுதாசா?"

"இல்லை, கவிதை!"

"பாட்டு எழுதுவாங்களா நீங்க?" என்ற பாண்டியன் தன் கைகளைப்

பிசைந்தார். நெளிந்தார். "தான் ஒண்ணு சொல்லட்டுமா?" என்றார்.

"சொல்லுங்க" என்றேன்.

"மறுபடி நீங்க என்னை கோவிச்சுக்குவிங்களோன்னு பயமா இருக்கு,"

"இல்லை, கோவிச்சுக்கலை."

"எதுக்கும் அந்தப் பக்கம் திரும்பி தின்னு சொல்றேன்."

எனக்கு முதுகு காட்டிக்கொண்டு தின்றார். மெதுவாகச் சொன்னார்.

"அகல்யா... எனக்கு உங்களை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்குங்க."

எனக்கு ஒரு கணம் சிலிர்த்தது. இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. ஒருவகையில் அவர் அப்படித்தான் சொல்ல வேண்டும் என்று என் மனது எதிர்பார்த்திருந்தது. அவர் சொன்னதால் மறைக்க முடியாத ஒரு சந்தோஷ உணர்வு உள்ளே பரவியது.

"என்னங்க, பதிலைக் காணோம்? கோபமாயிட்டிங்களா?" பாண்டியன் என் பக்கம் திரும்பினார். நான் தலை குனிந்திருந்தேன்.

மிக மெதுவாக எனக்கே கேட்காமல் சொன்னேன்.

"எனக்கும் உங்களை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. ஆனா எப்படிச் சொல்றதுன்னு நான் தவிச்சிக்கிட்டிருந்தேன். என் சங்கடத்தை நீங்க போக்கிட்டிங்க."

பாண்டியன் சின்னக்குழந்தை போல் துள்ளிக் குதித்தார். ஹய்யா என்று கத்தினார். என்னைச் சுற்றி வந்தார். அவரின் குதூகலம் என்னையும் தொற்றிக்கொள்ள நானும் மெல்ல மெல்ல சிரிக்கத் துவங்கினேன்.

"கை கொடுடி கள்ளி" என்று என் கையைப் பற்றிக் குலுக்கினாள் கல்யாணி. "ஊருவிட்டு ஊரு விருத்தாளியா வந்த இடத்தில் காதலா? அதிலேயும் பெரிய புளியங்கொம்பாதான் பிடிச்சிருக்கே" என்று உற்சாகமாகச் சொல்லிக் கொண்டே வந்தவள் திடீரென்று கவலைப்பட்டுச் சொன்னாள். "ராஜலட்சுமி அம்மானை நினைச்சாதான் பயமா இருக்கு."

"பார்க்கலாம்."

"அது ஒரு பெரிய பிரச்சினைதான் அகல்யா. சத்தியமா உங்க ரெண்டு பேரோட கல்யாணத்துக்கு அவங்க சம்மதிக்க மாட்டாங்க. பூகம்பமே

வெடிக்கும்" என்றான்.

"தப்பு பன்றே கல்யாணி. ஒரு ஆம்பளையை ஒரு அளவு வரைக்கும் தான் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளே வச்சிருக்க முடியும். காதல் சமாச்சாரத்தில் எல்லாம் தலைமிட்டா பொறுத்துக்க மாட்டான். கொண்டுவன் சரியா இருந்தா கூரை ஏறி சண்டை போடலாம்னு சொல்வாங்கனே- அந்த மாதிரி பாண்டியனை நான் நம்பறேன். எத்தனை எதிர்ப்பு வந்தாலும் என்னை கைபிடிப்பார்" என்றேன் மிக நம்பிக்கையுடன்.

நானும், பாண்டியனும் அடிக்கடி தனிமையில் சந்தித்து மனம்விட்டுப் பேசத் துவங்கினோம். சில சந்திப்புகளுக்கு கல்யாணியே உதவினாள்.

அன்றைக்கு என் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்திருந்த பாண்டியன் என் வலது கையை அவரின் இரண்டு கைகளுக்குள் பொத்திக்கொண்டு கேட்டார்.

"இந்த ஊரு பொண்ணுங்க எல்லாரும் என்னைப் பார்த்து சிரிப்பாங்க. கிண்டல் செய்வாங்க. நீ மட்டும் எப்படி நேசிச்சே?"

"அவங்க எல்லாம் உங்களோட அப்பாவித்தனமான செயல்களை மட்டும்தான் பார்த்தாங்க. நான் உங்க மனசை பார்த்தேன். சரி, உங்களுக்கு என்னை ஏன் பிடிச்சது?"

"முதல் காரணம் உன் அழகு! அப்புறம் அம்மாகிட்ட எதிர்த்து படபடன்னு பேசினியே அப்ப உன்னை அவ்வளவு பிடிச்சிது. நான் மனக்குள்ளே புழுங்குவேன். வெளியே ஒரு வார்த்தை வராது."

"சரி, எப்போ நாம கல்யாணம் செய்துக்கிறது?"

"நீயே சொல்லு."

"முதல்ல உங்க வீட்ல உங்கப்பா, உங்கம்மா சம்மதிக்கணும்."

"அப்பாவை விடு. தலையாட்டி பொம்மை, எல்லாத்துக்கும் தலையை ஆட்டி வைச்சிடுவார். அம்மாவை நினைச்சாதான் பயமா இருக்கு. எப்படி ஆரம்பிச்சிப் பேசப் போறேன்னு தெரியலை. செலவுக்கு அம்பது ரூபா வேணும்னா கூட நூறு தரம் யோசிச்சுட்டுதான் கேப்பேன்."

"அப்படிண்ணா நான் வேணாமா உங்களுக்கு?"

"வினையாட்டுக்குக்கூட அப்படிச் சொல்லாதே. நீ வேணும், நீதான் என் பொண்டாட்டி."

"அப்படிண்ணா எதரியமா கேட்டுதான் ஆகணும்."

"கேக்கிறேன்... கேக்கிறேன், அப்புறம்... தஞ்சாவூர்ல பொருட்காட்சி நடக்குது. நாம் இரண்டு பேரும் போகலாமா? நாளைக்குப் போகலாமா?"

"எப்படி போறது?"

"பஸ்கலதான். நீ தனியா புறப்பட்டு அங்கே போயிடு. நான் தனியா புறப்பட்டு வந்துடறேன். சுத்திப் பார்க்கலாம். ராட்டினம் சுத்தலாம். போட்டோ புகுச்சுக்கலாம். மாட்டேன்னு சொல்லிடாதே. அப்புறம் இன்னொரு சமாச்சாரம், தஞ்சாவூர்ல என் கூட படிச்சவன் இருக்கான். அவனோட காரை எடுத்துக்கிட்டு நான் வந்துடறேன். கார்ல நாம கோயிலுக்கெல்லாம் போய்ட்டு வரலாம். திருக்கணாகாவூர்னு ஒரு கோயில் இருக்கு. அங்கே போய்ட்டு வந்தால் உடனே கல்யாணம் நடக்கும். லாயேன். ஒரே நாள். காலையில போய்ட்டு சாயங்காலம் திரும்பிடலாம்."

"நான் கல்யாணி வீட்ல பொருத்தமா ஏதாச்சும் பொய் சொல்லிட்டுதான் வரணும்."

"எனக்காக பொய் சொல்ல மாட்டியா?"

"சரி, சொல்றேன். போய்ட்டு வரலாம். சந்தோசம்தானே?" என்று பாண்டியனின் கன்னத்தைக் செல்லமாகக் கிள்ளினேன்.

மறுநாள் காலை எனது தூரத்து உறவினர் தஞ்சாவூரில் இருப்பதாக கல்யாணி வீட்டில் பொய் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டேன். கல்யாணிக்கு மட்டும் உண்மை தெரியும். 'ஜாலியா இரு' என்று வாழ்த்தியனுப்பினாள்.

தஞ்சாவூரில் பொருட்காட்சி நுழைவாசல் அருகே நான் காத்திருக்க, சொன்னபடி பாண்டியன் தன் நண்பனின் காரை அவரே ஓட்டிக்கொண்டு வந்து ஐம்மென்று இறங்கினார்.

இருவரும் பொருட்காட்சிக்குள் கை கோர்த்துக்கொண்டு நுழைந்தோம். டெல்லி அப்பளம், மிளகாய் பஜ்ஜி சாப்பிட்டோம். வெயில் உறைக்காத பகல் வேளையில் ராட்டினம் சுற்றினோம். மரணக் கிணறில் மோட்டார்வைக் ஓட்டிக் காட்டும் வித்தைகளைப் பார்க்கப் போனபோது-

"அகல்யா, இப்படி வா சீக்கிரம்" என்று ஒரு பிளாஸ்டிக் கடைக்கு இழுத்துச் சென்று பதுங்கிக் கொண்ட பாண்டியன், "அதோ பாரு சிவப்பு சேலை கட்டிக்கிட்டு உயரமா ஒரு பொண்ணு நாலஞ்சு தோழிகளோட

வந்துகிட்டிருக்கா பாரு" என்றார்.

பார்த்தேன். அந்தப் பெண் அழகாக, நாகரீகமாக இருந்தாள்.

"யார் அது?" என்றேன்.

"சென்னையில் காலேஜில் படிச்சிக்கிட்டிருக்கு. விஜயானு பேரு. என்னோட முறை மாமன் பொண்ணு. முறை மாமன்னா அம்மாவோட சொந்த அண்ணன். சென்னையில் பெரிய தொழில் பண்ணிக்கிட்டிருக்கார். இங்கே தஞ்சாவூருக்கு தோழி வீட்டுக்கு வந்திருக்கா போலிருக்கு. நம்ம ரெண்டு பேரையும் சேர்த்து பார்த்தால் தொலைஞ்சோம். அவள் நம்மளை தாண்டிப் போனதும் நாம பொருட்காட்சியை விட்டே வெளில போயிடலாம்" என்றார்.

அதேபோல அந்த விஜயா தன் தோழிகளுடன் நாங்கள் நிற்கும் இடத்தைக் கடந்து சென்றதும் அவசரமாக என் கையை இழுத்துக்கொண்டு கிட்டத்தட்ட ஓடி வெளியேறினார் பாண்டியன்.

கார் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நான் மவுனமாக இருந்தேன்.

"கோபமா அகல்யா?"

"ஆமாம். ஆறடி உயரம் வளர்ந்திருக்கீங்க. மீசை வைச்ச ஆம்பளை. எதுக்கெடுத்தாலும் இப்படி பயந்துக்கறீங்கனே..."

"சின்ன வயசுப் பழக்கம். இனிமேதான் மாத்திக்கணும்."

"சரி. இப்ப எங்கே போறோம்?"

"கும்பகோணம் போகலாம் அகல்யா. அங்கே நிறைய கோயில்கள் இருக்கு. நான் சொன்ன திருக்களாகாவூர் வழியில்தான்" என்றார்.

கும்பகோணம் சென்றுவிட்டு பல கோயில்களுக்கு சென்று திரும்பி காரில் தஞ்சாவூரை நோக்கி புறப்பட்டபோது மாலை முடிந்து இரவு துவங்கியிருந்தது. முக்கிய சாலையைவிட்டு ஒரு கிளைச் சாலையில் மற்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட கோவிலுக்காக காரைத் திருப்பி சென்று கொண்டிருந்தபோது சன்னமாக மழை ஆரம்பித்தது.

லேசாக ஆரம்பித்த மழை சடசடவென்று அதிகரித்து எதிரே வண்டி வருகிறதா இல்லையா என்று பார்க்கக்கூட முடியாதபடி அடர்த்தியாக இடி, மின்னலுடன் பெய்யத் துவங்கியது.

"வண்டியை ஓட்ட முடியலை. எதிரே வந்துதே தெரியலை. மழை கொஞ்சம் குறையட்டும்" என்று காரை சாலையோரமாக நிறுத்தினார் பாண்டியன்.

"வசமா மாட்டிக்கிட்டோம். மழை தின்னு தஞ்சாவூர் போய் அதுக்கப்பறம் பஸ் பிடிச்சி ஊருக்குப் போயிட முடியுமா?" கவலைப்பட்டேன்.

"பயப்படாம இரு. அப்படி பஸ் பிடிச்சி போக முடியலைன்னா என் நண்பன் வீட்ல தங்கிட்டு காலல போகலாம்". என்றார் பாண்டியன்.

காரின் அத்தனை கண்ணாடிகளையும் ஏற்றி விட்டுவிட்டு காரில் இருந்த டேப்ளெக்கார்டில் ஒரு இசையைக் கேட்டுக்கொண்டு மவுனமாக இருப்பதைத் தவிர வேறு வழியெதுவும் தெரியவில்லை.

கால் மணி நேரம் கழித்து மழை கொஞ்சம் நின்றிருக்க, பாண்டியன் காரைக் கிளப்ப முயன்றபோது எஞ்சின் கிளம்பவில்லை.

"போச்சுடா! மழை சுத்தமா தின்னு ஒரு மெக்கானிக்கை கூட்டிட்டு வந்து சரி செஞ்சி அதுக்கப்பறம்தான் போக முடியும். இன்னிக்கு சிவராத்திரிதான்."

மீண்டும் மழை வலுத்தது. இசை ஒலித்துக் கொண்டிருக்க, நான் மெதுவாக தாளம் போட்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்தவன் நிமிர்ந்தபோது பாண்டியன் என் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது குறுகுறுப்பாக இருந்தது.

மெதுவாக எனது கையுடன் தனது கையைக் கோர்த்துக் கொண்டு என்னை தன் மார்பின் மீது சாய்த்துக் கொண்டு தன் முகத்தை என் முகத்தோடு இணையாக வைத்து, "அகல்யா" என்றார் உஷ்ண மூச்சுடன்.

"ம்?" என்றேன். விலகவில்லை.

அந்த சூழ்நிலையில் அவரின் அழைப்புக்கும் அர்த்தமில்லை. என் பதிலுக்கும் பொருளில்லை. மழை, குளிர், தனிமை, இரவு, சூழ்நிலை, தெருக்கம்- எல்லாமாகச் சேர்ந்து எங்கள் இருவர் மனதிலும் ஒரு கிறக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

அவரின் இரண்டு கைகளும் என் முகத்தை ஏந்தி உயர்த்தினபோதும், தன் உதடுகளால் என் உதடுகளை உரசி அழுத்தமாக அவர் முத்தமிட்டபோதும் உள்ளுக்குள் எங்கேயோ எச்சரிக்கை மணி ஒலித்தது என்றாலும் அந்த மணியின் ஒலி மிகத் தேய்ந்துதான் கேட்டது.

அதன்பிறகு... மெல்ல மெல்ல பாண்டியன் அத்துமீற, நான் முனகிக்கொண்டு, சினுங்கிக்கொண்டு, மறுத்துக்கொண்டு, ஆனால், அனுமதித்துக்கொண்டு...

அரை மணி கழித்து மழை நின்றிருந்தது.

ஆடைகளைத் திருத்திக்கொண்ட என் மனதில் என் மீதே வெறுப்பாக வந்தது. ச்சே! நான் இவ்வளவு பலவீனமானவனா? என் உணர்ச்சிகள் இவ்வளவு தூரம் கூர் தீட்டப்பட்டுத் தயாராக இருந்தனவா?

சற்று முன் நிகழ்ந்தது சம்பவம் இல்லை! என் வாழ்வின் முக்கிய சரித்திரம், ஒரு பெண்ணின் முக்கிய சங்கமம்.

"என்னை மன்னிச்சிடு அகல்யா" என்றார் பாண்டியன் என் முகம் பார்க்காமல்.

"தப்பு உங்க மேல மட்டுமில்லைங்க" என்றேன்.

பாண்டியன் காரைக் கிளப்ப மறுபடி முயன்றபோது, சனியன் பிடித்த கார் இப்போது கிளம்பிவிட்டது. தஞ்சாவூர் வந்தபோது அங்கே சுத்தமாக மழை தின்றிருந்தது.

நான் சோழபுரத்திற்கான கடைசி பஸ்ஸை பிடிக்க முடிந்தது. பாண்டியன் காரை நண்பனின் வீட்டில் ஒப்படைத்துவிட்டு மறுநாள் புறப்பட்டு வருவதாகச் சொல்லிவிட்டார்.

பஸ் பயணம் முழுக்க எனக்குள் போராட்டம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

அய்யோ! என்ன இப்படி நான் நடந்துகொண்டு விட்டேன்! எவ்வளவு பெரிய தவறு! தவறு இல்லை... இழப்பா? ஆனால் யாரிடம்? எனக்குக் கணவராக வரப்போகிற பாண்டியனிடம்தானே? நிச்சயம்தானா? எங்கள் கல்யாணம் நடக்கப் போவது நிச்சயம்தானா? நடந்தாக வேண்டும். திருமணத்திற்கான அழுத்தமான அவசியம் இப்போது வந்துவிட்டது. எங்கள் திருமணத்தை சாத்தியமாக்குவதற்கு இது எனது பலமான ஒரு காரணமோ? நடந்ததை எல்லாம் கல்யாணியிடம் சொல்வதா, வேண்டாமா? என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பான்?

அவனிடம் தற்போதைக்கு சொல்ல வேண்டாமென்று தீர்மானித்தேன்.

11 நான்கு தினங்கள் கழித்து- வழக்கமாக நானும், பாண்டியனும் சந்தித்துப் பேசுகிற அந்த முந்திரித் தோப்பில் நான் காத்திருந்தேன்.

பாண்டியன் தாமதமாக வந்தார். முகம் வாடியிருந்தது. என் எதிரில் அமர்ந்தார். என் முகத்தைப் பார்க்கவே கூச்சப்பட்டார். பழைய உற்சாகமும், கலகலப்பும் சுத்தமாகக்

காணாமல் போயிருந்தது.

"அதையே நினைச்சிக்கிட்டிருக்காதீங்க. கொஞ்சம் அவசரப்பட்டுட்டோம். நமக்கு உரிமை உள்ளவங்களோடதான் அந்த தப்பு நடந்ததுன்னு நினைச்சா ஒரு சமாதானம் கிடைக்கும்" என்றேன் நான்.

"நான் அதுக்காக வருத்தப்படலை" என்றார்.

"பின்னே?"

"முந்தா நான் என் தாய்மாமன் வந்திருந்தார். தஞ்சாவூர்ல பார்த்தமே விஜயா - அவளும், அவரும்தான் தஞ்சாவூர்ல ஒரு கல்யாணத்தில் கலந்துக்கறதுக்காக வந்திருக்காங்க. அதை முடிச்சிட்டு ரெண்டு பேரும் இங்கே வந்திருந்தாங்க."

"அன்னைக்கு அந்தப் பொண்ணு நம்மை பார்த்துட்டாளா?"

"இல்லை."

"பின்னே என்ன பிரச்சினை?"

"அந்த விஜயாவை நான் கல்யாணம் செய்துக்கணுமாம். மாமா பேச்சை ஆரம்பிச்சார். எனக்கு பகீர்ன்னு ஆயிடுச்சி. எங்கம்மாவும் தலையாட்டி 'நானே இந்தப் பேச்சை ஆரம்பிக்கணும்னு இருந்தேன் அண்ணா. எனக்கு பரிபூரண சம்மதம்'னுட்டாங்க. எங்கப்பாவைப் பற்றிதான் தெரியுமே உனக்கு. பெருமான் மாடு மாதிரி பெரிசா தலையாட்டி வைச்சிட்டார். அந்தப் பொண்ணு விஜயாவும் என்விட்ட வெக்கப்பட்டுக்கிட்டே குழைஞ்சி பேச ஆரம்பிச்சிட்டா."

"அப்புறம்? உங்க சம்மதத்தைக் கேட்டாங்களா?"

"மாமாதான் 'மாப்பிள்ளையை ஒரு வார்த்தை கேட்டுடலாமே'ன்னு சொன்னார். அதுக்கு அம்மா 'அவனை என்ன கேக்கது? மாமன் பொண்ணை கட்டிக்க கசக்குமா? நான் பார்த்து சொல்ற பொண்ணு கழுத்தில் தாலி கட்டுடானா வாயை மூடிக்கிட்டு கட்டிட்டுப் போறான்'ன்னு சொல்லிட்டாங்க."

அவர் அனாமதியாய் இருக்க, இவர் என்ன சொன்னார் என்கிற ஆர்வம் எனக்கும் அதிகரித்தது.

"அப்புறம்?"

"அப்புறம் என்ன, தேத்து எல்லாருமா புறப்பட்டு ஊருக்கு போயிட்டாங்க. அம்மா எத்த தேதி பார்த்து சொன்னாலும் சம்மதம்னு சொல்லிட்டுப் போயிட்டாங்க."

"அவங்க போனது இருக்கட்டும். நீங்க என்ன சொன்னிங்க?"

"என்னை யாரு கேட்டாங்க?"

எனக்கு கறுகறுவென்று கோபம் வந்தது.

"யாரும் கேக்கணுமா? இந்த மாதிரி அகல்யான்னு ஒரு பொண்ணை நான் நேசிக்கிறேன். அவளைத்தான் நான் கல்யாணம் பண்ணிக்குவேன்னு அடிச்சி சொல்ல வேண்டியதுதானே?" என்றேன் கோபமாக.

"அப்படித்தான் சொல்லணும்னு மனசு துடிச்சது அகல்யா. ஆனா வார்த்தை வரலை எனக்கு. பாழாப்போன பயம் வந்துடுச்சி."

"என்னங்க நீங்க எந்தெந்த விஷயத்தில் பயப்படறதுன்னு ஒரு விவஸ்தையே இல்லையா? இது நம் இரண்டு பேரோட வாழ்க்கை பிரச்சினை இல்லையா?"

"ஆமாம்தான்."

"அந்த விஜயாவை கல்யாணம் செய்துக்க உங்களுக்கு சம்மதமா?"

"கண்டிப்பா இல்லை."

"பின்னே வாயை மூடிக்கிட்டு இருந்தா என்ன அர்த்தம்?"

"அகல்யா, ஒத்துக்கிறேன். எனக்கு தைரியம் இல்லை. எவ்வளவோ பேசணும்னு நினைக்கிறேன். ஆனா அம்மா என்னை ஒரு பார்வை பார்த்தா சப்ததாடியும் ஒடுங்கிடுது. வாயே வரமாட்டேங்குது. நீ வா அகல்யா. வந்து பேசு."

எனக்குள் எழுந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டேன்.

"வ்வேன். நானே வந்து உங்கம்மாவிடே பேசுறேன்" என்றேன்.

அன்றைக்கு இரவு சாப்பிட்டு முடிந்து கைகழுவினதும் முதலில் கல்யாணியிடம் சொன்னேன். நான் பாண்டியனை திருமணம் செய்துகொண்டே ஆகவேண்டிய அவசியத்தைத் தயங்கித் தயங்கி சொன்னேன்.

"என்ன அகல்யா, இப்படி அசடு மாதிரி நடந்துகிட்டிருக்கே?"

"என்னை என்னாலேயே அந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஜெயிக்க முடியலை."

"இப்போ?"

பாண்டியன் வீட்டில் துவங்கின திருமண பிரச்சினையை சொன்னேன்.

"அய்யோ!" என்றான்.

"உங்க அண்ணன், அண்ணிகிட்டே விபரத்தை எல்லாம் சொல்லப்

போறேன். நாளைக்குக் காலையில் எல்லாருமா போய் ராஜலட்சுமி அம்மாளை சந்திக்கலாம். பேசலாம். எல்லாம் சொல்லலாம். பேசி முடிவெடுக்க வேண்டிய விஷயம்தான் இது. பேசறதில் ஒத்துவரலைன்னா அதுக்கப்பறமா வேற வழி என்ன இருக்குன்னு யோசிக்கலாம்" என்றேன்.

என் கருத்தை மவுனமாகத் தலையசைத்து ஆமோதித்தாள் கல்யாணி.

மறுநாள் காலையில் நான், கல்யாணி, அவள் அண்ணன் ராமானுஜம், அவள் அண்ணி நால்வரும் ராஜலட்சுமியின் வீட்டிற்குள் நுழைந்தபோது முதலில் எங்களை வரவேற்றது பாண்டியனின் அப்பா மாணிக்கம்.

"அட்டே! வாங்க... ஏது இவ்வளவு தூரம். உக்காருங்க."

எல்லாரும் அமர்ந்தோம்.

"ஒரு முக்கியமான விஷயமா பேச வந்தோம்" என்றார் ராமானுஜம்.

"டேய் சோலை... போய் அம்மானைக் கூட்டிக்கிட்டி வாடா..." என்ற மாணிக்கம் அத்துடன் தன் கடனம் முடிந்து விட்டதைப் போல ஒரு ஓரமாகச் சென்று செய்தித்தாள் வாசிக்கத் துவங்கிவிட்டார்.

சற்றுநேரத்தில் ராஜலட்சுமி அம்மாள் மாடியிலிருந்து அலங்கார அம்மனாக இறங்கி வந்தாள். வரும்போதே முதலில் என்னைப் பார்த்து முகம் களித்தாள். பிறகு மற்றவர்களையும் பார்த்து முகத்தில் கேள்விக்குறியைத் தாங்கினாள். வந்து ஊஞ்சலில் அமர்ந்தாள்.

"என்னங்க ராமானுஜம், குடும்பத்தோட வந்திருக்கிங்க. பொண்ணுக்கு எதுவும் கல்யாணமா? பத்திரிகை வைக்க வந்திங்களா?" வெற்றிலை செல்லத்தைத் திறந்து எடுத்து மடியில் வைத்துத் துடைக்கத் துவங்கினாள்.

மாடியிலிருந்து பாண்டியனின் தலை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு உடனே மறைந்து கொண்டது.

"கல்யாண விஷயமாதான் வந்தோம். ஆனா கல்யாணம் என் பொண்ணுக்கில்லை" என்றார், ராமானுஜம்.

"பின்னே?"

"இந்தப் பொண்ணு அகல்யாவுக்கு. உங்களுக்கு அறிமுகம் உண்டு. என் தங்கை கல்யாணியோட தோழி. படிச்சட்டு சென்னையில் வேலையில் இருக்கா. எங்க பொண்ணு மாதிரிதான் இவளும். அப்பா, அம்மா இல்லை.

எங்க வீட்டுக்கு விருந்தாளியா வந்திருக்குது."

"சரி. எதுக்கு இங்கே வந்திருக்கிங்க? பணம் எதுவும் வேணுமா?"

"இல்லை... உங்க சம்மதம்தான் வேணும்."

"அந்தப் பொண்ணு கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதுக்கு என்னோட சம்மதம் எதுக்கு?"

"கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறது உங்க மூத்த பிள்ளை பாண்டியனாச்சே!"

"என்னது?"

அதிர்ச்சியுடன் ராஜலட்சுமி எழுந்துகொண்ட வேகத்தில் ஊஞ்சல் கிர், கிர்சென்று கோணலாக அசைந்தது.

"மிச்சத்தை நான் சொல்றேன்" என்று நான் எழுந்து கொண்டேன். "உங்க பையனும் நானும் பல தடவை சந்திச்சிருக்கோம். பேசியிருக்கோம். மனசுவிட்டு ஒருத்தரை ஒருத்தர் விரும்பறது சொல்லியிருக்கோம்."

"நிறுத்து! என்ன தியிர் இருந்தா இப்படிப் பேசுவே நீ! நாங்க யாரு? எங்க பரம்பரை என்ன! அந்தஸ்து என்ன! அவனுக்கு எங்க அண்ணன் பொண்ணை நிச்சயம் பண்ணியிருக்கேன் தெரியுமா?"

"நிச்சயம்தானே பண்ணியிருக்கிங்க. இங்கே எங்க காதல் இப்போ கல்யாணம் செய்துகிட்டேயாகணும்ங்கிற அவசிய நிலமைக்கு வந்துடுச்சி."

"வாயை மூடு!"

"இருங்க. மிச்சத்தையும் கேட்டுடுங்க. உங்க பையனும் நானும் சேர்ந்து தஞ்சாவூர் போயிருந்தோம். அப்போ எங்களுக்குள்ளே உறவு ரொம்ப பலப்பட்டுப் போயிடுச்சி. உடைச்சி சொல்லணும்னா கல்யாணத்துக்கு அப்புறம் நடக்க வேண்டிய தாம்பத்தியம் அவசரமா எங்களுக்கு நடந்துடிச்சி."

"ஏய்!" கூழுத்து நரம்புகள் புடைக்க கத்தினான் ராஜலட்சுமி.

"அமைதியா இருங்க. கூச்சல் வேணாம். மாடில் ஒளிஞ்சி நின்று எல்லாத்தையும் கேட்டுக்கிட்டு நிக்கிற உங்க பையனையே கூப்புட்டுக் கேளுங்க. நான் சொல்றது உண்மையென்று புரியும்" என்றேன்.

"பாண்டியா!" ராஜலட்சுமி அம்மாள் கத்திய கத்தலுக்கு அது சற்று பழைய கட்டிடமாக இருந்திருந்தால் பொலபொலவென்று உதிர்ந்து தரைமட்டமாகியிருக்கும்.

பாண்டியன் முகமெல்லாம் வியர்த்துப் போய் மெதுவாக மாடியில் இருந்து இறங்கி கீழே வந்து அம்மாவிடமிருந்து மிக விலகி நின்று தலைகுனிந்து கொண்டார். வலதுகையின் கண்ணிரில் நகத்தைக் கடிக்கத் துவங்கினார்.

"டேய்! இங்கே பாரு! என்னை தியிர்ந்து பார்த்து பதில் சொல்லு. இந்தப் பொண்ணு சொல்றதெல்லாம் உண்மையா?"

நியிராமல் ஓரக்கன்களால் பார்த்து 'ஆமா'மென்று தலையை மட்டும் அசைத்தார்.

"வாயைத் திறந்து சொல்லுடா படவா!"

"ஆமாம்!"

"என்ன ஆமாம்?"

"அகல்யாவும், நானும் ஆசைப்படறோம்."

"அதுக்கு மேல என்னமோ சொல்றானே..."

"அதுவும் ஆமாம். தப்பு பண்ணிட்டேன்."

வேகமாக நெருங்கி பளார் என்று அவரை அறைய... அவர் அப்பா மாணிக்கம் எச்சில் விழுங்கி தன் கன்னத்தைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

ராஜலட்சுமி அம்மாள் திரும்பி வந்து ஊஞ்சலில் பொத்தென்று அமர்ந்தாள்.

"அப்பாவி மாதிரி இருந்துகிட்டு என்னென்ன காரியமெல்லாம் பண்ணிருக்கே நீ. நம்ம குடும்பமானதையே கெடுத்துட்டியேடா பாவி!" நெற்றியில் கைவைத்துக் கொண்டு தலையை குனிந்து கொண்டாள்.

சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு தியிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாள். பிறகு ராமாணுஜத்தைப் பார்த்தாள். சொன்னாள்:

"அடுத்த வாரத்தில வற்ற முகூர்த்தத்தை விட்டா ஒரு மாசம் கழிச்சிதான் நல்ல முகூர்த்தம் வருதுன்னு ஜோசியர் சொன்னார். அதனால் எங்க அண்ணன் பொண்ணுக்கும், இவனுக்கும் அடுத்த வாரம் நம்மூர்ல என் வீட்ல பந்தல் போட்டு அமர்க்களமா கல்யாணம் பணரதுக்கு ஏற்பாடெல்லாம் ஆரம்பிச்சிட்டேன். எங்க அண்ணனுக்கும் தகவல் சொல்லி அவங்களும் பத்திரிகை எல்லாம் அடிக்க ஆரம்பிச்சிட்டாங்க. இந்த சந்தர்ப்பத்தில இப்படி ஒரு பிரச்சினை பூதாகமா வந்திருக்கு. எனக்கு என்ன முடிவு செய்றதுன்னு புரியலை. அவகாசம் கொடுங்க. யோசிக்கணும். நாளைக்கு காலையில் என் முடிவை சொல்றேன்."

“இதிலே யோசிக்கிறதுக்கு எதுவுமே இல்லைங்கம்மா. அந்த கல்யாணத்தை நிறுத்திட்டு அதே முகூர்த்தத்தில் இந்த கல்யாணத்தை நடத்திடுங்க. அதான் நல்ல முடிவு. தியாயமான முடிவும் கூட.”

“புரியுங்க. நாளைக்கு சொல்றேனே. திடீர்னு குண்டு போட்ட மாதிரி ஒரு சேதியைக் கேட்டதில் எனக்கு பரபரன்னு இருக்கு.”

ராமானுஜம் எழுந்து கொண்டார். “சரிங்கம்மா. நீங்க நாளைக்கு சொல்லுங்க. நல்ல சேதியா சொல்லுங்க. நான் சொன்னதுதான் முடிவு. அதில எந்த மாத்தரமும் செய்ய வழியே இல்லை. நாங்க வர்றோம்” என்றார்.

அனைவரும் புறப்பட்டு வந்தோம் அமைதியாக.

“ராஜலட்சுமி அம்மா அப்படியே ஆடிப் போயிட்டாங்க. உங்க ரெண்டு பேருக்கும் கல்யாணம் பண்ணி வைக்கிறதுதான் ஒரே வழி. நீ கவலையேப்படாதே” என்றாள் என்னிடம் கல்யாணி.

மறுநாள்.

காலையில் எழுந்து குளித்துக் கொண்டிருந்தபோது வீதியில் தன்னோடே போட்டு ஒருவன் உரக்க கத்திக்கொண்டு சென்றது கேட்டது.

“காலைல ஒம்போது மணிக்கு ஊர் பஞ்சாயத்து கூடுது! எல்லாரும் கண்டிப்பா வாணும்.”

உடை மாற்றிக்கொண்டு கல்யாணியை விசாரித்தபோது,

“என்ன விஷயமோ தெரியலை” என்றாள்.

சற்று நேரத்தில் நாலைந்து பேர் வீட்டு வாசலுக்கு வந்தார்கள். கல்யாணியின் அண்ணனிடம். “அய்யா, உங்க வீட்டுக்கு விருந்தாளியா வந்திருக்கிற பொண்ணை பஞ்சாயத்தில் கூட்டிக்கிட்டு வரச்சொன்னாங்க” என்றான் ஒருவன்.

எனக்கு பக்கென்றது.

“எதுக்கு?”

“விசாரிக்கத்தான். ராஜலட்சுமி அம்மா அந்த பொண்ணு பேர்ல பிராது கொடுத்திருக்காங்க” என்றவன், “அனுமச்சக்கிட்டு வந்துடறிங்கனா?” என்றாள்.

ஆல மரத்தின் நிழலில் சிமெண்ட் மெழுகி கட்டப்பட்டிருந்த

செப்டம்பர் திபாவளி சிறப்பிதழ், 2011 124

பஞ்சாயத்து மேடையில் ஊர் முக்கியஸ்தர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். சுற்றிலும் வட்டமாக பொதுமக்கள் நின்றிருந்தார்கள். ஒரு நாற்காலி போட்டு ராஜலட்சுமி அம்மாள் அமர்ந்திருக்க. அருகில் பாண்டியன் தின்றிருக்க... நேரெதிராக நானும், கல்யாணியின் குடும்பமும் நின்றிருந்தோம்.

பஞ்சாயத்து குழுவில் ஒருவராக பாண்டியனின் அப்பாவும் உட்கார்ந்திருக்க, அவர்களில் ஒருவர், “அம்மா, உங்க பிராது என்னன்னு பொதுவில் சொல்லுங்க” என்றார்.

ராஜலட்சுமி அம்மாள் எழுந்துகொண்டு என்னைக் கைகாட்டி, “இவள் இருக்காளே - யாருமில்லாத அனாதை. இங்கே ராமானுஜம் வீட்டுக்கு விருந்தாளியா வந்து தங்கியிருக்கா. என் புள்ளை பாண்டியனைப் பத்தி இந்த ஊருக்கே தெரியும். கபடு, குது இல்லாம எல்லார்கிட்டயும் சிரிச்ச தமாசா பேசுவாள். அதே மாதிரி இந்தப் பொண்ணை சந்திச்சப்பவும் பேசிருக்காள். அதைவைச்சி இவள் ஒரு கணக்கு போட்டுருக்கா. எனக்கு ஊர்ல எவ்வளவு சொத்து இருக்குன்னு எல்லாருக்கும் தெரியும். என் புள்ளையை வளைச்சிப் போட்டுடலாமனு நினைச்சிருக்கா. நேத்து இவள் இந்த ராமானுஜம் குடும்பத்தையே கூட்டிக்கிட்டு என் வீட்டுக்கு வந்தாள். ‘உங்க புள்ளை என் மேல ஆசைப்படறாரு. அவரை எனக்குக் கட்டி வைக்கணும்’னு கேட்டா. அதோட திக்கலை, ஒரு பொம்பளை சொல்லத் துனியாத ஒரு பொய்யையும் சொன்னா. அதாவது என் பிள்ளை இவளை கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதா சொல்லி கெடுத்துட்டானாம். அதனால அவனை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டாகணும்னு சொன்னா. அடுத்த வாரம் அவனுக்கு கல்யாணம் நடக்க இருக்கு. இவள் கலாட்டா பண்ணுதுக்காகவே இப்படி சொல்லிருக்கா. இதை பஞ்சாயத்துல விசாரிக்கணும்.”

எனக்கு விறுவிறுவென்று நரம்புகளுக்குள் ஆத்திரம் கொப்பளித்தது.

“அகல்யா, என்னம்மா சொல்றே?” என்றார்கள் என்னை.

“அய்யா! நானும், இவங்க புள்ளை பாண்டியனும் மனசார ஒருத்தரை ஒருத்தர் விரும்பறதும் உண்மை. எங்களுக்குள்ளே அத்துமீறி தப்பு நடந்துபோச்சுகிறதும் உண்மை.”

“இரும்மா. பாண்டியா, நீ சொல்லு. உண்மைதானா?”

பாண்டியன் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு தலையைக் குனிந்து தின்றார். எல்லாரும் அவ்வளவு பார்த்துக் கொண்டிருக்க, மிக மெதுவாக சொன்னார்:

“இல்லைங்க, அம்மா சொன்ன மாதிரி நான் எந்த சில்லிஷ்டமும் இல்லாம

இரண்டு தடவை சிரிச்சி பேசினேன், அவ்வளவுதான். அவள் சொன்ன மாதிரி எந்த தப்பும் நடக்கலை. பொய் சொல்றா!"

எனக்கு உச்சந்தலையில் இடி இறங்கியது. லேசான மயக்கம் ஏற்பட்டு காட்சி இடம் வலமாக ஆடியது. சரிந்து விழுந்துவிடுவேனோ என்று இருந்தேன்.

"அப்பறம் என்னம்மா? சம்பந்தப்பட்டவரே இல்லைன்னு சொல்றாரு! நீ சொல்றது உண்மையென்று எப்படி நம்பறது? ஏதாவது சாட்சி இருக்கா?"

சாட்சியா? எதற்கு சாட்சி வைத்துக்கொள்வார்கள்?

பாண்டியன்? நீங்களா? சொன்னது நீங்கள்தானா? அப்படியென்றால் என்னோடு பழகியது எல்லாமே பாசாங்கா? வேஷமா? அப்பாவியாய் நடத்தீர்களா? என் உடம்புதான் உங்கள் நோக்கமா? உங்களுக்கும் உங்கள் அம்மா புத்திதானா?

பஞ்சாயத்து குழு தங்களுக்குள் விவாதித்துக் கொண்டதும், பிறகு தீர்ப்பு மாதிரி சொன்னதும் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து பேசியது போல எனக்குக் கேட்டது.

"ஊர் பெரிய மனுஷங்க வீட்டுப் புள்ளை மேல வேணுமின்னே அபாண்டமா பழி போட்ட இந்தப் பொண்ணு நாளைக்குள்ளே இந்த ஊரைவிட்டு வெளியேறிடணும். அவளோட சேர்த்து பழி கமத்தின ராமானுஜம் பஞ்சாயத்தில் ஆயிரத்தி ஒண்ணு அபராதம் கட்டணும்னு இந்த பஞ்சாயத்து தீர்ப்பு சொல்லுது."

நான் கண்களில் கலங்கி நின்ற கண்ணீருடன் பாண்டியனைப் பார்க்க, அவர் என்னைப் பார்க்காமல் திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினார்.

கட்டம் கலையத் தொடங்கியது. ராஜலட்சுமி அம்மாள் என் அருகில் வந்தாள். "ஊர்க்குருவி ஊர்க்குருவியாதான் இருக்கணும். பருந்தாகணும்னு ஆசைப்படக் கூடாது. புரிஞ்சுதாம்மா?" என்று தடக்க, சோலை அவளுக்கு குடை பிடித்து வந்தாள்.

"பாண்டியனே இந்த மாதிரி சொல்வானு நான் நினைக்கலையேம்மா. நான் ஆடிப் போயிட்டேன். அதுக்கு மேல என்ன செய்றதுன்னு எனக்குப் புரியலை" என்றார் தளர்ந்து அமர்ந்த ராமானுஜம்.

"இப்ப என்னடி செய்றது?" என்று என் தோளைத் தொட்டார் கல்யாணி.

"புரியலை" என்றேன். "மாடு சரியா ஒடலைன்னா சாட்டைக்

குச்சியால அடிச்சி திருத்தலாம். அச்சாணியே கழண்டு விழுந்துட்டா, வண்டி எப்படி ஓட்டுதுன்னு எனக்குப் புரியலை. நான் அவரை அவ்வளவு நம்பினேன்."

"பணக்கார புத்தியை காமிச்சிட்டான்" என்றார் கல்யாணியின் அண்ணி.

"ஊர் பஞ்சாயத்தை மீறி இந்த ஊர்ல எதுவும் நடக்கறதில்லை, அப்படி ஒரு கட்டுப்பாடு. நடந்த அசின்கத்தை எப்படி நிரூபிக்கிறது?" என்றார் ராமானுஜம்.

"வேணாம்" என்றேன் உறுதியாக.

"என்னம்மா சொல்றே?"

"நிரூபிக்கவும் வேணாம். எனக்கு இந்த கல்யாணமும் வேணாம். கசந்து மோர் குடிக்கக்கூடாது. அத்தனை பேர் முன்னிலையில் எப்ப, நடத்தது எதுவும் உண்மை இல்லைன்னு வாய் கூசாம அவர் சொன்னாரோ அப்பவே 'ச்சி நீ ஒரு மனுஷனா?' என்ற மாதிரி ஆய்ஞ்சி. மனசு விட்டுப் போச்சி. இனிமே என்னால அவரோட வாழ்க்கை நடத்த முடியாது. நடந்த தப்பில் என் பங்கும் இருக்கு. என் அவரத்தனத்துக்கு தண்டனை வேணும். அந்த தண்டனையை நான் வாழ்க்கை முழுக்க அனுபவிச்சிதான் தீரணும்" என்றேன் விம்மல் வெடிக்க.

அறைக்குள் வந்து முதுகு குலுங்க அழத் தொடங்கினேன்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து நான் எழுந்தேன், கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டேன். என் துணிகளை எல்லாம் எடுத்து மடிக்கத் தொடங்கினேன். கல்யாணி வந்து தடுத்தாள்.

"என்ன இது? நாளைக்குள்ளேதான் உன்னை ஊரைவிட்டுப் போகச் சொல்லியிருக்காங்க. அதுக்குள்ளே கடைசியா ஏதாச்சும் முயற்சி செய்யலாமான்னு யோசிப்போம் அகல்யா."

நான் விரக்தியுடன் சிரித்தேன்.

"வேணாம் கல்யாணி, எனக்குப் பிடிக்கலை. என்னால நீங்களும்தான் சேர்ந்து அவமானப்பட வேணாம். நான் களங்கமில்லாதவன்னு இந்த ஊர் ஜனங்களுக்கு நிரூபிக்க என்னால முடியாது. அதனால நான் சாதிக்கப் போறதும் எதுவுமில்லை. பாண்டியன் ஒரு துரோகிண்ணு தெரிஞ்சதுக்கப்புறம் அவரை நினைச்சப் பார்க்கக்கூட அருவெறுப்பா இருக்கு. நாளைக்கு வரைக்கும் அவகாசம் எதுக்கு? நான் போறேன், இப்பவே போறேன்."

கல்யாணி கண்கலங்கினாள்.

நான் பெட்டியுடன் புறப்பட்டபோது, "வேணாம்மா, இரு. நான் பாண்டியனை ஒரு தடவை சந்திச்சி பேசிட்டு வந்துடறேன்" என்றார் கல்யாணியின் அண்ணன்.

"வேணாங்க, தயவுசெஞ்சி வேணாம். விட்டுடுங்க. யாருக்கும் தொல்லை இல்லாமல் நான் போயிடறேன். மறுபடி அவர் முகத்தைப் பார்க்கக்கூட எனக்கு விருப்பமில்லை."

சோழபுரத்தின் சிறிய பஸ் ஸ்டாண்ட் வந்து தஞ்சாவூருக்கு பஸ் ஏறிப் புறப்பட்டேன் நான் - துளந்த மனதுடன்.

தஞ்சாவூர். திருவள்ளுவர் பஸ் நிலையம்.

நான் சென்னை பஸ்சிற்காகக் காத்திருந்தேன். இன்னும் ஒரு மணி நேரம் கழித்து வருமென்று சொன்னார்கள். நான் அமைதியாக ஒரு சிமெண்ட் பெஞ்சில் அமர்ந்து கவரில் தலை சாய்த்து என் வாழ்வின் ஆரம்ப கால சோகங்களிலிருந்து வரிசையாக நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

விபரம் தெரியாத வயதிலேயே அம்மா சென்றுவிட, விபரம் தெரிய ஆரம்பித்த சமயத்தில் அப்பாவும் சென்றுவிட, சித்தப்பாக்கள் என்னை தங்களுக்குள் பந்தாட...

"அம்மா! அம்மா!" என்று எனக்கு முன்னால் அவன் மூச்சிரைத்துக்கொண்டு நிற்குகொண்டிருந்தான், "நல்லவேளை! உங்களை கண்டுபிடிச்சிட்டேன்" என்றான்.

"யாரப்பா நீ? என்ன சொல்றே?" என்றேன். பிறகுதான் அவனை அடையாளம் புரிந்தது. அவனை நான் ராஜலட்சுமி அம்மாள் வீட்டில் பார்த்திருக்கிறேன். வேலைக்காரர்களில் ஒருவன். பேசியதில்லை.

"அம்மா, என்னை தெரியலையா? நான் சோழபுரத்திலேயேயே வந்தேன். பெரிய வீட்டில் வேலை பார்க்கிறேன். என் பேரு ராக்! நடந்த சமாச்சாரம் எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீங்க பஸ் ஏறி புறப்பட்டதைப் பார்த்துட்டு ஓடிப்போய் பாண்டி அய்யாகிட்ட சொன்னேன். அவர் ஒரு கடுதாசி எழுதிக் கொடுத்தாரு. எப்படியாச்சும் உங்களைக் கண்டுபிடிச்சி கொடுக்கச்

சொன்னாரு. அடுத்த பஸ்ஸை புடிச்சி வந்தேன். ரயில்வே டேசன்ல தேடிப் பார்த்துட்டு இங்கே வந்தேன். இந்தாங்கம்மா."

ஓட்டின ஒரு கவரை அவன் கொடுத்தான்.

பாண்டியன் எனக்கு எழுத இனிமேலும் என்ன இருக்கிறது?

வாங்கிப் பிரித்து உள்ளிருந்த காகிதத்தை எடுத்துப் படித்தேன்.

'என் அன்புள்ள அகல்யா,

நீ என் மேல் மிக கோபமாய் இருப்பாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். பஞ்சாயத்தில் வேறு வழியில்லாமல் நான் அப்படி ஒரு பொய்யை சொல்ல வேண்டியதாயிற்று. அப்படி சொல்லவில்லை என்றால் தற்கொலை செய்துகொள்வேன் என்று அம்மா மிரட்டினார்கள். எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. என்னைக் கிட்டத்தட்ட சிறை வைத்திருக்கிறார் என் அம்மா. ஆனால் அகல்யா, எனக்கு நீதான் மனைவி என்பது இறைவன் எழுதி வைத்தது. அதில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. அதை உன்னிடம் நேரில் தெரிவிக்க வழியின்றி தவிக்கிறேன். தயவுசெய்து ஊரைவிட்டுப் போய்விடாதே அகல்யா. நான் உன் மேல் எவ்வளவு பிரியம் வைத்திருக்கிறேன் என்பது ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். உனக்கு நான் துரோகம் செய்யவே மாட்டேன். இந்தக் கடிதம் கொண்டுவரும் ராக் எனது நம்பிக்கைக்குரியவன். வருகிற இருபத்தி ஐந்தாம் தேதி கல்யாணம். இருபத்தி நாலாம் தேதி இரவு நான் ராகவின் உதவியோடு இந்த வீட்டைவிட்டு ரகசியமாக வெளியேற திட்டமிட்டுள்ளேன். தஞ்சாவூரில் எனக்கு கார் கொடுத்து உதவிய நண்பன் பெயர் வைத்தியநாதன். அவன் வீட்டு விலாசம் இத்துடன் எழுதியுள்ளேன். நீ அங்கே செல்லவும். நான் வைத்தியநாதன் வீட்டிற்கு அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் போன் செய்து பேசிவிட்டேன். அவன் ஊரில் இல்லை. வடஇந்தியாவுக்கு கற்றுலா சென்றுள்ளான். அவன் மனைவி ராதிகாவிடம் பேசினேன். அவர்களுக்கும் நம் காதல் விவகாரம் தெரியும். ஆகவே நீ சென்று அந்த வீட்டில் தங்கிக்கொள். இன்றிரவு நான் போனில் உன்னிடம் பேசுகிறேன். அவசரப்பட்டு என்னை தண்டித்துவிடாதே அகல்யா, மற்றவை தொலைபேசியில்.

உன் அன்புள்ள,

பாண்டியன்."

படித்து முடித்ததும் கண்களை நீர்த்திரைமறைத்தது.

அவசரப்பட்டு நான்தான் அவரை சந்தேகப்பட்டுவிட்டேன்.

எத்தனைதான் கொடுமைக்காரியாய் இருந்தாலும் பெற்று, வளர்த்த தாய் தற்கொலை செய்துகொள்வேன் என்று மிரட்டும்போது, வேறு வழியின்றி அவர் சொல்வதற்குக் கட்டுப்படுத்தான் நேரிடும். பாண்டியன் துரோகி அல்ல! எவ்வளவு நல்ல உள்னம்!

இந்த ராக மட்டும் என்னை சந்திக்கவில்லை என்றால் என் வாழ்நாள் முழுவதும் பாண்டியன் மேல் மோசமான அபிப்பிராயத்தில்தான் இருப்பேன்.

"சரிப்பா, ரொம்ப நன்றி, நீ போ" என்றேன்.

"உங்களை வைத்தி சார் வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டுட்டு அப்புறம்தான் என்னை ஊர் திரும்பச் சொன்னாருங்க."

"சரி, நட" என்று அவனோடு நடக்கத் தொடங்கினேன்.

சொன்னபடி அருளானந்தா நகரில் இருந்த வைத்தியநாதனின் வீட்டு வாசலில் என்னை விட்ட பிறகுதான் ராக புறப்பட்டான்.

அந்த ராதிகா இளவயதில்தான் இருந்தாள். சிரித்த முகம், மிக அன்போடு வரவேற்றாள்.

"வாம்மா, உனக்கு இங்கே எந்த தயக்கமும் வேணாம். பாண்டியன் போனால் எல்லாம் தெளிவா சொன்னார். பொறுமையா இரு. எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கும். ராத்திரி போனால் உன் கூட பேசுறேன்னு சொன்னார்."

நான் எதிர்பார்த்தபடியே இரவு பதினோரு மணிக்கு மேல் பாண்டியனிடம் இருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. என்னை பேசச் சொல்லிவிட்டு நாகரீகமாகத் தன் அறைக்குள் சென்றுவிட்டான் ராதிகா. மிகவும் குரலைத் தாழ்த்தி ரகசியமாகப் பேசினார் பாண்டியன்.

"ராக வந்து சொன்னப்புறம்தான் திம்மதி. அவன் உன்னை கண்டுபிடிச்சி கடுதாசியைக் கொடுத்திருப்பானா, மாட்டானா என்று எனக்கு இங்கே இதயம் படக், படக்குன்னு அடிச்சிக்கிச்சி. என் மேல் இன்னும் கோபமா அகல்யா?"

"இல்லை. நான்தான் தப்பா புரிஞ்சுகிட்டேன்" என்றேன்.

"என்னதான் எங்கம்மா மிரட்டினாங்கன்னு நான் பஞ்சாயத்தில் அப்படி சொன்னாலும் அத்தனை பேர் முன்னால உன்னை நான் அவமானப்படுத்திட்டதை நினைச்சு மனசுல ரொம்ப நொடிந்து போனேன் அகல்யா."

"பரவாயில்லை, விடுங்க. மத்தவங்களைப் பத்தி எனக்கு கவலையில்லை. நீங்க ஒருத்தர் என்னைப் புரிஞ்சுகிட்டாப் போதும். நீங்களா அப்படிச் சொன்னதும் துடிச்சிப் போயிட்டேன்."

"மன்னிச்சிடு அகல்யா! எனக்கு வேற வழியில்லை."

"புரியுது. இனி நடக்க வேண்டியதைப் பேசுங்க."

"கல்யாணத்துக்கு முதல் நாள் வீடு பரபரப்பா இருக்கும். நான் உன்னை மறந்துவிட்டதாகவும், விஜயாவை கல்யாணம் பண்ணிக்க பரிபூரண சம்மதம்ன்னும் அம்மாகிட்ட சொல்லி வைச்சிருக்கேன். அம்மா என்னை முழுசா நம்பின மாதிரி தெரியலை. இன்னும் தத்தூபமா நடிக்கப் போறேன். இந்த கல்யாணத்தில ஆர்வம் காட்டப் போறேன். கல்யாணத்துக்கு முதல்நாள் ராத்திரி ரகசியமா புறப்பட்டு ராகவோட குதிரை வண்டியிலேயே தஞ்சாவூர் வந்துடறேன். பனிரெண்டு மணிக்கு சென்னைக்கு ஒரு ரெயில் இருக்கு. அந்த ரெயிலை பிடிக்கிற தோதுல நான் ரெயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வந்துடறேன். நீயும் வந்துடு. இருவரும் சேர்ந்து புறப்பட்டு சென்னைக்கு போயிடலாம். அங்கே போய் முதல் காரியமா கல்யாணம் செய்துக்கலாம். மத்த விஷயம் அப்புறம் பேசிக்கலாம், என்ன?"

"கேக்க நல்லாதான் இருக்கு."

"செயல்படுத்திக் காயிக்கிறேன். ராதிகாக்காகிட்டே கூச்சமில்லாம எது வேணும்னாலும் கேட்டு வாங்கிக்கலாம். இருபத்தி நாலாம் தேதி ஒரு தடவை போன் செய்றேன். நடுவில் முடிஞ்சாலும் இதே மாதிரி ராத்திரி நேரம் பேசுறேன். வைச்சிட்டாருமா? என் மேல் கோபம் இல்லையே?"

"இல்லை" என்றேன் முக மலர்ச்சியுடன்.

14

ஐந்து நாட்கள் ராதிகா வீட்டில் பொழுது போனதே தெரியவில்லை. நடுவில் ஒருநாள் பாண்டியன் இரவில் தொலைபேசியில் பேசினார்.

தித்திக்கென்று எதிர்பார்த்திருந்த இருபத்தி நாலாம் தேதியும் வந்தது.

நான் இரவு பனிரெண்டு மணி ரெயிலுக்கு இரண்டு பர்திடிக்கெட்டுகள் பதிவு செய்து வாங்கி தயாராய் வைத்திருந்தேன்.

காலையிலும் ஒருமுறை போன் வந்தது.

"பேசிக்கிட்ட மாதிரியே ராத்திரி பனிரெண்டு மணி ரெயிலைப் பிடிச்சிடலாம். ரெயில்வே ஸ்டேசனுக்கு நேரா வந்துடறேன். அங்கே சந்திக்கலாம்" என்றார்.

"சரிங்க" என்றேன்.

இரவு பதினோரு மணிக்கு நான் என் பெட்டியுடன் புறப்பட்டேன். தானும் ரெயில் நிலையத்துக்கு வந்து வழியனுப்பி வைப்பதாகச் சொன்ன ராதிகாவை வீட்டில் யாருமே இல்லாததால் வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டு, அவர்களின் வாழ்த்துக்களைப் பெற்றுக்கொண்டு நான் மட்டும் ரெயில் நிலையம் வந்து சேர்ந்தேன்.

'திட்டமிட்டபடி ரகசியமாக பாண்டியன் புறப்பட்டிருக்க வேண்டுமே, உரிய நேரத்திற்குள் இங்கே வந்து சேரவேண்டுமே' என்று எனக்குள் படபடப்பாக இருந்தது.

நேரமாக, ஆக அது அதிகரித்தது. பனிரெண்டு மணிக்கு இன்னும் கால் மணி நேரம்தான் இருந்தது. இன்னும் பாண்டியனைக் காணவில்லை. ரெயில் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வந்து சேருமென்று அறிவிப்பு சொல்லிக் கொண்டிருக்க, நான் அமர்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து நிலையத்தின் வாசலையே எதிர்பார்ப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மேலும் பத்து நிமிடங்கள் கழிந்தது.

குறிப்பிட்ட ரெயில் வந்து பிளாட்பாரத்தில் நின்று பரபரப்பாக இறங்கினார்கள், ஏறினார்கள். இதோ இன்னும் ஐந்து நிமிடத்தில் ரெயில் புறப்படப் போகிறது.

ரெயிலில் பதிவு செய்துள்ள என்னை தொலைபேசியில் சொல்லியிருந்தேன் என்பதால் குறிப்பிட்ட அந்த பெட்டி முன்பாக நின்றுகொண்டு அவரை எதிர்பார்த்து நகம் கடித்தேன்.

திடீரென்று கூட்டத்தின் தடுவில் தூரத்தில் சோலை வந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். சோலை! ராஜலட்சுமி அம்மாளின் வலது கை! இவன் எங்கே இங்கே வந்தான் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோது கூட்டத்தினரை விலக்கிக் கொண்டு அவன் என்னை தோக்கி வேகமாக வந்தான்.

எனக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை.

அவன் என் அருகில் வந்தபோது, ரயில் நகரத் தொடங்க, நான் கடைசி நம்பிக்கையுடன் பாண்டியனைத் தேட-

குடிசைகள் தோண்டிப்பிடித்தேன், 2011 132

"பாண்டி தம்பி வரமாட்டாரும்மா" என்றான் சோலை என் அருகில் வந்து நின்று.

நான் என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியாமல் நின்றகொண்டிருக்க-

"இதோ பாரும்மா, பாண்டி தம்பி வீட்டுலேர்ந்து ரகசியமா புறப்பட்டப்போ அம்மா பார்த்து பிடிச்சிட்டாங்க. ருமுக்குள்ளே வைச்சி அடிச்சாங்க. நீங்களும் அவரும் இங்கேர்ந்து ரெயில் ஏறிப் போற விஷயத்தை அவர் சொல்லிட்டாரு. அம்மா என்னைக் கூப்பிட்டு ஒரு உத்தரவு சொன்னாங்க, என்ன உத்தரவு தெரியுமா?"

நான் மவுனமாக இருந்தேன்.

"உன்னை கொலை செஞ்சி ரகசியமா புதைச்சிட்டு வரச்சொன்னாங்க!"

நான் அதிர்ந்தேன். திகில் என் முகத்தில் படிந்தது.

"பயப்படாதேம்மா, நான் ஒரு ரவுடிதான். அம்மாகிட்ட சின்ன வயசிலேர்ந்து வேலை பார்க்கறேன். அடிடான்னு சொன்னா காரணம் கேக்காம சொன்ன ஆளை அடிச்சிட்டு வருவேன். ஆனா ஒரு பொம்பளை பிள்ளையை கொலை செயறதுக்கு எனக்கு மனசு வரலை. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் வேற ஏதாவது ரெயில் வரும். அதில் நீ தப்பிச்சி போய்டு, நான் ஊருக்குப் போய் அம்மாகிட்டே உன்னை கொலை செஞ்சி ரகசியமா புதைச்சிட்டேன்னு சொல்லிடறேன். மறுபடி சோழபுரம் பக்கம் தலை காட்டிடாதே. பாண்டி தம்பியை மறந்துடு. நடக்காத விஷயம். அவரை வற்புறுத்தி மனசை மாத்திடுவாங்க. விடிஞ்சா அவர் மாமன் பொண்ணு கழுத்தில் தாலிகட்டப் போறது நிச்சயம். அதனால் உன் உகரை மட்டுமாவது காப்பாத்திக்கோ. அம்மா சொல்லி புறப்பட்ட வேகத்தில் உன்னை தீர்த்துடறதுன்னுதான் இருந்தேன். ஆனா மனசு கேக்கலை. தப்பிச்சி போய்டும்மா, வர்றேன்."

சோலை சொல்லிவிட்டு வேகமாக சென்றதும் நான் தொய்ந்து போய் அப்படியே அமர்ந்துவிட்டேன்.

வியர்வை அடங்கி, படபடப்பு அடங்க பத்து நிமிடங்கள் ஆனது. ரெயில் நிலையத்தில் என்னைத் தவிர வெகு சிலரே இருந்தார்கள்.

கொலையே செய்யச் சொல்லும் அளவிற்கு ராஜலட்சுமி அவ்வளவு பெரிய அரக்கியா என்கிற அதிர்ச்சி ஒரு பக்கம்! புறப்பட்ட பாண்டியன் மாட்டிக்கொண்டதால் இங்கே வரப்போவதில்லை என்கிற ஏமாற்றம் ஒருபுறம்! விடிந்தால் ஐந்து மணி முகூர்த்தத்தில் தன் விருப்பத்திற்கு மாறாக, ஆனால் வேறு வழியில்லாமல் பாண்டியன் விஜயாவுக்கு தாலி

கட்டப் போகிறார் என்கிற தகவல் தந்த தளர்ச்சி ஒருபுறம்! இதில் சோலை
"ந்த உயிர் பிச்சை!"

உணர்வுகள் பந்தாடப் பட்டுக் கொண்டிருந்தன.
குழம்பி, தவித்து, இறுதியில் உறுதியான ஒரு முடிவுக்கு நான் வர நிறைப
திமிடங்கள் பிடித்தன.

பஞ்சாயத்தில் நான் வாயடைத்துப் போனதற்குக் காரணம் - நான்
பெரிதும் நம்பிக் கொண்டிருந்த என் பாண்டியனே என்னை
அவமானப்படுத்தியது. ஆனால் அவரின் உண்மையான மனது என்ன
என்பது இப்போது எனக்குத் தெரியும்.

நேராய் கல்யாண மண்டபத்தில் போய் நின்றால் என்ன? பஞ்சாயத்து
முன்பு ஊமையாய் நின்ற பாண்டியன் இங்கும் ஊமையாக நிச்சயம் இருக்க
மாட்டார். நிச்சயமாக மணமேடையை விட்டு எழுந்து வருவார்.
திருமணத்திற்கு வந்திருக்கும் பெரியவர்களே நியாயம் சொல்லட்டும்!

நான் மணி பார்த்தபோது இரண்டு மணி,
காலையில் ஐந்து மணிக்கு முகூர்த்தம்.
தஞ்சாவூரில் இருந்து சோழபுரம் நார்பத்தி ஐந்து கிலோ மீட்டர். பஸ்சில்
ஒரு மணி நேர பயணம். ஆனால் இந்த நேரத்தில் பஸ் இருக்காது.

டாக்கி என்றால் முக்கால் மணி நேரத்தில் போகலாம். இப்போது
புறப்பட்டால் மூன்று மணிக்குள் சென்று சேர்ந்துவிடலாம். ஆனால்
அவ்வளவு சீக்கிரம் போய் நிற்கக்கூடாது. பந்தலில் கூட்டம்
சேர்ந்திருக்காது. ராஜலட்சுமி வேறு சதி ஏதாவது செய்ய வாய்ப்பளித்தது
போல் ஆகிவிடும். மூன்றே முக்காலுக்கு டாக்கியில் புறப்பட்டால் நாலரை
அல்லது நாலேழுக்காலுக்கு போய்விடலாம். அதுதான் நான் அங்கே
இருக்க வேண்டிய சரியான நேரம்.

நான் ரெயில் நிலையத்தில் குறுக்கே நடந்து, சிந்தித்து நேரத்தைக்
கடத்தினேன். மூன்றே முக்காலுக்கு ரெயில் நிலையத்தைவிட்டு வெளியே
வந்து ஒரு டாக்கியை அமர்த்திக்கொண்டு உள்ளே உட்கார்ந்து
கொண்டேன்.

டாக்கி புறப்பட்டது. சோழபுரத்தை நோக்கி வினாந்தது.
கல்யாண மேடைக்கு முன்பாக யாரிடம் எப்படி நறுக்கு
தெரித்தாற்போல பேச வேண்டும், இதை எப்படி சாதிக்க வேண்டும் என்று

மனதில் ஒத்திகை பார்த்துக்கொள்ளத் தொடங்கினேன்.
சோழபுரத்திற்கு இன்னும் ஒன்பது கிலோ மீட்டர் இருந்தபோது
திடீரென்று டாக்கி வேகம் குறைந்து, ஊர்ந்து நிறுப்போனது.

"என்னங்க ஆச்சி?" என்றேன் பதறி.
"பார்க்கிறேன்" அவன் இறங்கி பானெட் திறந்து ஆராய முற்பட, நேரம்
பார்த்த எனக்கு பசீரென்றது. மணி 4-35. இன்னும் இருபத்தைந்து
நிமிடங்களே இருந்தன.

"என்னப்பா?" என்றேன்.
"பேன் பெல்ட் அறுந்துபோச்சி. வேற இல்லை. பக்கத்தில் எங்கேயும்
அது கிடைக்கிற மாதிரி பெரிய ஊர் இல்லை."

"அய்யய்யோ! இப்ப என்ன செய்தது?"
"நான் என்னம்மா செய்வேன்? பார்ப்போம். வழில் போற வேற ஏதாவது
கார்களை நிறுத்தி அவங்ககிட்ட அதிகப்படியான பெல்ட் இருக்குதான்னு
கேக்கலாம்."

ஐந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு ஒரே ஒரு கா் மட்டும்தான் வந்தது.
நிறுத்தி விசாரிக்க, அந்த ஆசாமி உதட்டைப் பிதுக்கிவிட்டுச்
சென்றுவிட்டான்.

என்னால் பதட்டம் தாங்க முடியவில்லை.
"நான் சோழபுரத்துக்கு நடந்தே போய்கிட்டிருக்கேன். நீங்க ஏதாச்சும்
கிடைச்சு போட்டு எடுத்துகிட்டு வாங்க" என்றுவிட்டு வேகமாக நடக்கத்
தொடங்கினேன்.

இருள், சில்லென்ற காற்று. தனியாக நடப்பது என்பதே பயமாகக்கூட.
இருந்தது. அதை மீறி சென்றாக வேண்டிய துடிப்பு என்னை இயக்கியது.
கொஞ்ச நேரத்தில் நேரம் பார்த்து மேலும் பதறி ஓடத் தொடங்கினேன்.
மூன்று கிலோ மீட்டருக்கு மேல் மூச்சுவாங்க ஓடிய பிறகு, பின்னால்
விரென்று வந்து டாக்கியை நிறுத்தினான் டிரைவர். "ஒருத்தர் நிறுத்தி
கொடுத்தார். ஏறுங்கம்மா" என்றார்.

முகூர்த்த நேரத்திற்குள் போக முடியாது என்று தளர்ந்து போயிருந்த
எனது நம்பிக்கை மீண்டும் துளிர்ந்துக்கொள்ள, ஏறிக்கொண்டேன்.
"எவ்வளவு வேகமாக போக முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக போங்க."
மணி ஐந்தை தொட்டிருந்தது. ஐந்து மணி என்றால் சரியாக ஐந்து
மணிக்கா தாலி கட்டிவிடுவார்கள் என்று என்னையே நான் சமாதானம்

செய்துகொள்ளத் தொடங்கினேன்.

சோழபுரம் ஊருக்குள் கார் நுழைந்து, ராஜலட்சுமி அம்மாள் வீட்டு முன்பாகப் போடப்பட்டிருந்த பிரமாண்டமான கல்யாணப் பந்தலின் வாசலுக்கு முன்பாக நின்றபோது ஐந்து நிமிடங்கள் ஆகியிருந்தன.

காரின் சக்கரங்கள் நின்றபோதுதான் 'கெட்டி மேளம்! கெட்டி மேளம்' என்று யாரோ கத்தும் குரலும், தொடர்ந்து நாதஸ்வரம், மேளத்தின் உச்ச கெட்டி மேளமும் கேட்டது. வாசலில் வரவேற்க யாருமே இல்லை. எல்லாரும் எழுந்து நின்று அட்சதைகளைத் தூவிக் கொண்டிருப்பதை என்னால் பார்க்க முடிந்தது.

திடும் என்று என் இதயம் ஒருமுறை இயக்கம் நிறுத்தித் தொடர்ந்தது. கண்களில் இருந்து மவுனமாக கண்ணீர் வழிந்தது. என் அவசரத்திற்கு அர்த்தமில்லாமல் எல்லாம் முடிந்துவிட்டது.

"என்னம்மா இறங்கலையா?" என்றார் டிரைவர்.

"இல்லை" என்றேன் காருக்குள்ளிருந்த தான். மஞ்சள் துணிப் பைகளுடன் என்னைக் கடந்து சென்ற இரண்டு பேர் "பொண்ணும், மாப்பிள்ளையும் ஜோடிப் பொருத்தம் பிரமாதமா இருக்குப்பா" என்று பேசிக்கொண்டு நடந்தார்கள்.

நின்று அட்சதை போட்டவர்கள் தங்கள் நாற்காலிகளில் அமர்ந்ததும் இங்கிருந்து மணமேடையை தூரத்தில் பார்க்க முடிந்தது. விஜயாவும், பாண்டியனும் மணவறையைச் சுற்றி வலம் வரத் துவங்கியிருக்க-

"டிரைவர், என்னை மறுபடி தஞ்சாவூர்லயே கொண்டுபோய் விட்டுவிடுங்க" என்ற என்னை டிரைவர் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார்.

15

பொறுமையாக எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பவானியின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் தாரைதாரையாகக் கொட்டத் துவங்கியது.

கட்டிலில் அமர்த்திருந்த அகல்யா தன் கண்களை சேலைத் தலைப்பில் துடைத்துக் கொண்டாள்.

"பவானி, விதி எனக்கெதிரா விளையாடியே தீருவேன்னு வரவாக்கியமா இருக்கிறப்ப நான் என்ன செய்ய முடியும் சொல்லு. ஒரு

பத்து நிமிடம் முன்னாடி போயிருந்தா கல்யாணத்தை நிறுத்தியிருப்பேன். பாண்டியனும் என்னைப் பார்த்ததும் துளி தைரியத்துடன் பேசிருப்பார். நாங்க சேர்ந்திருப்போம். இன்னொரு பெண்ணோட கழுத்தில் தாலி ஏறினதுக்கப்பறம் அவளோட புருஷனை நான் பங்கு போட்டுக்குவேன்னு உரிமை கொண்டாட எனக்குப் பிடிக்கலை. அதனால் அமைதியா சென்னைக்கு திரும்பி வந்துட்டேன். எல்லாத்தையும் மறந்துடனும், உதறிடனும் நினைச்சேன். அதெப்படி முடியும்? செயல்ன்னு ஒண்ணு இருந்தால் விளைவுன்னு ஒண்ணு இருக்கே. நான் கர்ப்பமா இருக்கிறது தெரிஞ்சது. நான் செஞ்ச தப்புக்காக என் வயித்தில வளர்ற சிகவை கலைச்சி அதுக்கு தண்டனை தர நான் பிரியப்படலை. அதனால் துணிச்சலா கோபியைப் பெத்துக்கிட்டேன். சொல்லு பவானி, இதெல்லாம் நான் கோபிக்கு எப்படி புரிய வைக்க முடியும்? அப்பா உயிரோட சோழபுரத்தில் இருக்கார். ஆனா அவனால உரிமை கொண்டாட முடியாது. அவன் நிலைமையைப் பார்த்தியா?"

அகல்யா எழுந்து பானையிலிருந்து தண்ணீர் சரித்துக் குடித்தான்.

"அப்பா இல்லாத குறை தெரியாம கோபியை வளர்க்கணும்னு நான் ஆசைப்படறேன். ஆனா முடியலை பவானி. சட்டை கேக்கிறான், விளையாட்டு சாமான் கேக்கிறான். அவன் கேக்கிற எல்லாத்தையும் வாங்கித் தர ஆசைதான். நிதி வசதி வேணுமே. தினம் டைப் அடிச்சி கிடைக்கிற வருமானத்தில் சிரமமா இருக்கு. அவன் நண்பர்களோட அப்பாக்கள் வாங்கித் தந்ததாச் சொல்லி எதையாச்சும் காமிக்கிறப்போ இவன் வந்து 'அப்பா இருந்தால் எனக்கு எல்லாம் வாங்கித் தருவாரில்லே, நீ மோசம்'னு சொல்றப்போ நான் உடைஞ்சி போயிடறேன் பவானி."

"நீ வேற நல்ல வேலைக்கு மனு போட்டுக்கிட்டுதானே இருக்கே?"

"ஆமாம். நாளைக்கு கூட ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் வேலைக்கான நேர்முக தேர்வு இருக்கு எனக்கு. ஆயிரத்தி ஐநூறு ரூபாய் சம்பளம். இந்த வேலை எனக்குக் கிடைச்சிட்டா ரொம்ப தெம்பா இருக்கும். இந்த ஒரு விஷயத்திலயாவது இரக்கம் காட்டுன்னு சாயியை வேண்டிக்கிட்டிருக்கேன்" என்றாள் அகல்யா.

"நானும் வேண்டிக்கறேன். நிச்சயமா உனக்கு இந்த வேலை கிடைக்கட்டும் அகல்யா, மனசு பாரமா இருக்கும். வா, கோயில் வரைக்கும் போயிட்டு வரலாம்" என்றாள் பவானி.

அகல்யா வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு அவளுடன் கோயிலுக்குப்

புறப்பட்டு நடக்கத் தொடங்கினாள்.

மறுநாள்.

அகல்யா இருப்பதிலேயே நல்ல சேலையாகத் தேர்வு செய்து கட்டிக்கொண்டு, முகத்தில் லேசாக ஒப்பனை செய்துகொண்டாள். தனது கல்வி மற்றும் இதர தகுதிகளின் சான்றிதழ்கள் அடங்கிய கவரை இரண்டாக மடக்கித் தன் கைப்பைக்குள் வைத்தாள். நினைவாக தன்னை நேர்முக தேர்வுக்கு அழைத்திருந்த நிறுவனத்தின் அழைப்புக் கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு, வீட்டைப் பூட்டி புறப்பட்டாள்.

வழியில் இருந்த பிள்ளையார் கோவிலில் நின்று கண்மூடி வணங்கிவிட்டு பஸ் நிறுத்தத்திற்கு வந்தாள்.

கிண்டியில் இருந்தது அந்த நிறுவனத்தின் அலுவலகம்.

பஸ் பிடித்து வந்து சேர்ந்த அகல்யா அந்த பெரிய கட்டிடத்தின் இரண்டாவது மாடியில் இருந்த நிறுவனத்தின் அலுவலகத்திற்கு வந்தபோது திகைப்பாய் இருந்தது.

ஆண்களும், பெண்களுமாக நாற்பது பேர்களுக்கு மேல் நேர்முக தேர்வுக்கு வந்திருந்தார்கள். பலர் தின்கொண்டு சன்னமாக தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டிருக்க, பலர் அமைதியாக நாற்காலிகளில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

வேலை வாய்ப்போ- ஒன்றே ஒன்றுதான். இதில் இவ்வளவு போட்டியா?

அகல்யாவுக்கு நம்பிக்கை களையத் தொடங்கியது. கண்ணாடி கவருக்கு அந்தப் பக்கம் மவுனமாக முப்பது பேர்களுக்கு மேல் தனித்தனி மேசைகள் போட்டமர்ந்து கறுகறுப்பாக வேலை பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

பியூன் வெளியே வந்து, "தமிழரசன்" என்று அழைத்தான் கையில் இருந்த பெயர்களின் பட்டியலைப் பார்த்து.

தமிழரசன் சட்டையின் பித்தான்கள் எல்லாம் சரியாகப் போட்டிருக்கிறோமா என்று பார்த்துக்கொண்டு, சிறிய சீப்பு எடுத்து அவசரமாக தலையை வாரிக்கொண்டு கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு நேர்முக தேர்வு நடக்கும் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

அகல்யா அந்த பியூனிடம் வந்து, "என் பேர் அகல்யா. பட்டியல் வரிசையில் எத்தனையாவதா என் பேர் இருக்குன்னு பாருங்களேன்.

என்னைக் கூப்பிட எவ்வளவு நேரமாகும்னு தெரியத்தான் கேக்கறேன்" என்றாள்.

எரிந்து விழப் போகிறான் என்கிற அவளின் எதிர்பார்ப்பைப் பொய்யாக்கிய- நெற்றியில் குங்குமம் வைத்திருந்த அந்த பியூன், "இரும்மா, பார்த்துடலாம்" என்று பொறுமையாகப் பார்த்து, "உன் பேர் பதினேழாவதா வருதும்மா. உள்ளே போனது நாலாவது ஆளு. இன்னும் பதிமூன்று பேரு. ஒரு ஆளுக்கு அஞ்சி நியிடத்துக்கு மேல செல்ல மாட்டாங்க. எப்படியும் ஒரு மணி நேரமாகும் உன்னைக் கூப்புட. சாப்பிடலைன்னா போய் சாப்பிட்டுட்டு வந்துடு" என்றான்.

அகல்யா நன்றி சொல்லி தனது நாற்காலியில் அமர்ந்து கொஞ்ச நேரம் அமைதியாய் சித்தித்தாள். பிறகு கைப்பையிலிருந்து பொது அறிவுப் புத்தகம் எடுத்துப் புடிஞாள்.

ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்னதாகவே அவள்பெயர் அழைக்கப்பட்டாலும் படலாம் என்பதால் வெளியே செல்ல விரும்பவில்லை.

இவளிடம் தனது கைப்பையை ஒப்படைத்து விட்டு உள்ளே நேர்முகத் தேர்வுக்கு சென்று திரும்பின ஆணந்தி என்கிற பெண்ணிடம் கேட்டாள், "உள்ளே எத்தனை பேர் இருக்காங்க?" என்று.

"ரெண்டே பேர்தான். ஒருத்தர் மாணேஜராம். இன்னொருத்தர் பொம்பளை. இந்த நிறுவனத்தோட முதலாளியாம். கலபமான கேள்விகள்தான் கேட்டாங்க."

அடுத்தது, அடுத்தது, அடுத்து பலர் சென்று வர, "அகல்யா" என்று பியூன் அழைத்ததும், தனது மார்பு சேலையை சரி செய்துகொண்டு நடந்தாள் அகல்யா.

கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தபோது அவளை அதிர்ச்சி தாக்கியது.

முதலாளிப் பெண்ணாக வசதியான இடத்தில் அமர்ந்திருந்த பெண் விஜயா! பாண்டியனின் மனைவி. இவள் எங்கே சோழபுரத்தில் இருந்து இங்கே வந்தாள்? அப்படியானால் பாண்டியனும் இப்போது சென்னையில்ல்தான் இருக்கிறாரா?

"உட்காருங்க" என்றார் கண்ணாடி அணிந்த மாணேஜர்.

அவள் நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

"சான்றிதழ்களைக் கொடுங்க" கைதீட்டி கேட்டாள் விஜயா.
எடுத்துக் கொடுத்த அகல்யாவின் மனது படபடவென்று காரணமின்றி
அடித்துக் கொண்டது.

அவற்றை சரி பார்த்த பிறகு விஜயா சில கேள்விகளைக் கேட்க,
அவற்றுக்கு அகல்யாவின் வாய் அநிச்சையாக பதில் சொல்லிக்
கொண்டிருந்தாலும் மனம் அங்கே இல்லை.

"நீங்க போகலாம்" என்றதும் பொம்மை போல எழுந்து புன்னகைத்து
வணக்கம் வைத்துவிட்டு வெளியே வந்த அகல்யா அந்த பியூனிடம்
வந்தாள்.

"உங்க முதலாளியம்மா பேரு விஜயாதானே?"

"ஆமாம்."

"அவங்களுக்கு கல்யாணமாயிடுச்சிதானே?"

"ஜோரா! தஞ்சாவூருக்குப் பக்கத்தில் சோழபுரம்னு ஒரு கிராமம். அங்கே
இருக்கிற தன்னோட அதை பையனையே கல்யாணம் செய்துகிட்டு
அங்கே குடித்தனமும் பண்ணிகிட்டிருந்தாங்க. போன வருடம் அவங்க
அப்பா இங்கே இறந்து போயிட்டாரு. ஒரே வாரிக எங்க முதலாளியம்மா.
படிச்சவங்க வேற. இங்கே இந்த நிறுவனத்தை பொறுப்பா நடத்த வேற
ஆளில்லாததால் இவங்களும், இவங்க கணவரும் சோழபுரத்திலிருந்து
சென்னைக்கு வந்து தங்கிட்டாங்க. அப்பாவைவிட இன்னும் சாமர்த்தியமா
அலுவலகத்தை நடத்தறாங்க."

"வீடு எங்கே இருக்கு?" ஆர்வத்தை அடக்க முடியாமல்
கேட்டுவிட்டாள்.

"மேற்கு மாம்பலத்தில் இருக்கு. வீடுன்னு சொல்லக்கூடாதும்மா,
பங்களா, ஆமா, எதுக்கு விவரமா விசாரிக்கிறீங்க?"

"இல்லை கம்மாதான் கேட்டேன்" என்றவள் அந்த
அலுவலகத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டாள்.

ஒரு வருடமாக பாண்டியன் சென்னையில்தான் இருக்கிறார் என்பது
தெரிந்ததும் ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. அதிர்ச்சியாகவும்
இருந்தது. பாண்டியனைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஒரு துடிப்பு
எழுந்தாலும், அந்த சந்திப்பின் விளைவுகளை புத்தி யோசித்துப் பார்த்தது.

பழைய நினைவுகள் கிளறி விடப்படும், அவரின் அமைதியான
இல்லறத்தில் விரிசல் ஏற்படலாம். கோபியின் மனதில் அனாவசியமாக

ஆசைகள் வளரும்.

பவானியை சந்தித்து சொன்னபோது...

"அவங்க அலுவலகம் போயிருக்கிற நேரமா பார்த்து ஒரு தடவை நீ
கோபியை அழைச்சுக்கிட்டு மாம்பலத்தில் இருக்கிற பாண்டியனோட
வீட்டுக்குப் போ அகல்யா."

"போயி?"

"கோபிக்கு 'இவர்தான் உன் அப்பா'ன்னு காட்டிடு. அந்த பிஞ்சு
மனக்கு தனக்கும் ஒரு அப்பா இருக்காருன்னு புரியட்டும். அவன் மனம்
சந்தோசப்படும்" என்றாள் பவானி.

"இல்லை பவானி, எனக்கு சரியாப் படலை, இதே ஊர்ல
இருக்காங்கிறதுக்காக அறிமுகப்படுத்தறது சரியா? எவ்வளவு
குழப்பங்கள் வரும் தெரியுமா?" என்றாள் அகல்யா.

இரண்டு தினங்களில் அந்த நிறுவனத்திலிருந்து அகல்யாவுக்கு
வேலைக்கான உத்தரவுடன் கடிதம் வர- அகல்யாவின் முன்பு அந்த
குழப்பம் விஸ்வரூபம் எடுத்து நின்றது.

"இதிலே குழம்பறதுக்கு என்ன இருக்கு அகல்யா?" என்றாள் பவானி.

"நான் வேலைக்காக ரொம்ப வேண்டிக்கிட்டேன், எதிர்பார்த்தேன்.
வாஸ்த்தவம்தான். ஆனால் அங்கே விஜயாவைப் பார்த்துட்டு வந்ததும்
இந்த வேலை வேணாமன்னு நினைச்சேன். நாப்பது பேர்ல என்னை தேர்வு
செய்வாங்கங்கிற நம்பிக்கையும் இல்லை பவானி. இப்போ என்னை தேர்வு
செய்து கடிதம் வந்திருக்கு."

"அகல்யா, சம்பளம் இரண்டாயிரம். நல்ல உத்தியோகம்."

"ஆனால் அதில இருக்கிற தர்மசங்கடம் உனக்குப் புரியலையே."

"என்ன தர்மசங்கடம்? நிறுவனத்தை கவனிச்சுக்கிறது விஜயாதான்.
அவங்கதான் தினம் அலுவலகத்துக்கு வர்றவங்க. அவங்களைப்
பொறுத்தவரைக்கும் உனக்குத்தான் அவங்களைத் தெரியுமே ஒழிய,
அவங்களுக்கு உன்னைத் தெரியாது. அலுவலகத்தில் அம்பது, அறுபது
பேர் வேலை பார்க்கிறாங்க. அதில் ஒருத்தியா- உன்னை
வெளிப்படுத்திக்காம வேலை பார்க்க முடியாதா?"

"முடியும் பவானி, ஆனால் எத்தனை நாளைக்கு? என்னைக்காவது
ஒருநாள் கோபியோட அப்பாவை நான் சந்திக்கிற சந்தர்ப்பம் அமைஞ்சா?"

"அமைஞ்சா என்ன ஆகும்னு நினைக்கிறே?"

"தர்மசங்கடம்! எனக்கும் குழப்பம். அவருக்கும் அவஸ்தை. அதை எல்லாம் இத்தனை நாள் தவிர்த்தது போலவே இங்கேயும் தவிர்த்திடலாம்னு நினைக்கிறேன்."

"அதுவும் அதிக நாள் சாத்தியமில்லை அகல்யா. கோபி இன்னைக்கு கேள்வி கேக்கறான். உன் பதிலுக்கு சமாதானமா இருந்துவிடுகிறான். நாளைக்கு இன்னும் வளர்ந்ததும் எதிர் கேள்வி கேட்பான். அவன் அப்பா யாரு. எங்கே இருக்காருங்கிறதை ஒரேயடியா மறைச்சிட முடியாது நீ. எனக்கென்னவோ வந்த வேலையை ஏத்துக்கறது சரின்னு படுத்து. எப்பவோ ஒருநாள் உன் பாண்டியனை சந்திக்கிற சூழ்நிலை வந்தால் வரட்டும். அப்போ உண்மைகளைப் பேசு. அந்த அளவுக்குப் பக்குவம் இல்லாதவன் இல்லை நீ" என்றாள் பவானி.

அகல்யா யோசிக்கத் தொடங்கினாள்.

16

அகல்யா அந்த வேலையில் சேர்ந்தாள்.

ஒரே வாரத்தில் அந்த அலுவலகத்தின் நடவடிக்கைகள் யாவும் அத்துபடியாயின. விஜயா அலுவலகத்திற்கு தினம் வருவதில்லை. வாரத்தில் இரண்டு தினங்கள் மட்டுமே வருவாள். அவள் கணவன் வருவதே இல்லை, வீட்டோடு சரி என்றார்கள்.

பாண்டியனை சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் மிகக் குறைவு என்றாலும் அகல்யா வேறு வேலைகளுக்கு மனு போட்டுக் கொண்டதான் இருந்தாள்.

ஒரு மாதம் கழிந்தது.

பவானி உடல்நிலை சரியில்லாமல் அந்த தனியார் மருத்துவமனையில் இருப்பதை அறிந்து அவளைப் பார்ப்பதற்காக கோபியையும் அழைத்துக்கொண்டு மாலையில் சென்றாள்.

பவானியைப் பார்த்துவிட்டுப் புறப்படும்போது பக்கத்து தனி அறையின் வாசலில் விஜயா திற்பதைப் பார்த்தாள். இவள் ஏன் ஆஸ்பத்திரிக்கு?

கண்டுகொள்ளாமல் நழுவிவிடலாம் என்று நகர்...

"அகல்யா!" - விஜயாவே பார்த்துவிட்டு அழைத்துவிட்டாள்.

தொடர்ச்சி தபாலி சிறப்பிதழ், 2011 142

அருகிலும் வந்தாள். "எங்கே வந்தே?"

"என் தொழிக்கு உடம்பு சரியில்லை. பார்த்துட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன்" என்று சொல்லிவிட்டு, "நீங்க யாரைப் பார்க்க வந்தீங்க?" என்று மரியாதைக்காக கேட்க வேண்டியிருந்தது.

"நான் மூணு நாளை இங்கேதான் இருக்கேன் அகல்யா. என் கணவருக்கு குடல்வால்வு அறுவை சிகிச்சை நடந்தது. இன்னும் மூணு நாள் கழிச்சிதான் அனுப்புவாங்க. உள்ளே வா, அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன்."

பாண்டியனுக்கு அறுவை சிகிச்சை என்றது அதிர்ச்சியைத் தர, உள்ளே அவள் அழைத்தது தர்மசங்கடத்தைத் தந்தது.

"இல்லை, பரவாயில்லை" என்றாள்.

"ஏன், இதில் என்ன? இவன் உன் பையனா?"

கோபியைத் தூக்கிக் கொண்டாள் விஜயா, "உன் பேரென்னப்பா?"

"கோபி."

"உங்க அப்பா பேரென்ன?"

"தெரியாது."

விஜயா அகல்யாவைப் பார்த்தாள்.

"வாலுப் பய. அவளை ஆயிரம் தடவை சொல்வான். நாம கேட்டால் சொல்ல மாட்டான், முதல்ல கீழே இறங்குடா" என்று பேச்சை மாற்றி சமாளிக்க முயன்றாள் அகல்யா.

"பரவாயில்லை, இருக்கட்டும். அவர் நல்லா தூங்கறார். எனக்கு பொழுது போகலை. அதான் காற்றோட்டமா வெளில வந்து நின்னேன். கொஞ்ச நேரம் பேசிகிட்டிருக்கலாமே. உனக்கு அவசரமா போக வேண்டியதில்லையே" என்ற விஜயா இவளின் பதிலை எதிர்பார்க்காமல், "கோபி, உனக்கு ஆன்ட்டி பிஸ்க்கெட் தரட்டுமா?" என்று அவனைத் தூக்கிக்கொண்டபடி அந்த அறைக்குள் நுழைந்தாள்.

அகல்யா தவித்தாள். இவளிடமிருந்து எப்படி விடுவித்துக் கொண்டு விலகுவது?

"அகல்யா, உள்ளே வா" என்று உள்ளிருந்து குரல் கொடுத்தாள் விஜயா.

மிகவும் தயங்கிவிட்டு அந்த அறைக்குள் நுழைந்தாள் அகல்யா. நல்லவேளையாக இவளுக்கு முதுகு காட்டியபடி படுத்திருந்த அவள் கணவன், கழுத்து வரை போந்ததிக் கொண்டிருக்க, லேசான குறட்டை சத்தம் வந்துகொண்டிருந்தது.

விஜயா, பார்க்க வந்தவர்கள் கொடுத்து சென்றிருந்த நான்கைந்து பிஸ்க்கெட் பாக்கெட்டுகளில் இரண்டை கோபியின் இரண்டு கைகளிலும் கொடுத்திருந்தான்.

"தூங்கறார். இல்லைன்னா அறிமுகப்படுத்தலாம்" என்றாள் விஜயா.

"பரவாயில்லைங்க" என்றாள் அகல்யா.

"உட்காரு."

"இல்லை, நான் புறப்படணும். வீட்ல கொஞ்சம் வேலை இருக்கு."

"அப்படின்னா சரி."

"கோபி, வா போகலாம்."

கோபி அகல்யாவை நோக்கி வர, ஒரு பிஸ்க்கெட் பாக்கெட்டைத் தவற விட்டான். பிறகு குனிந்து எடுத்துக்கொண்டான். அந்த சத்தத்தில் பாண்டியன் புரண்டு இப்போது இவள் பக்கமாகத் திரும்பி உறக்கத்தைத் தொடர்...

அகல்யாவை அந்த அதிர்ச்சி தாக்கியது.

கட்டிலில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தது பாண்டியன் அல்ல! ஆனால் பாண்டியனின் சாயலில்தான் அவரும் இருந்தார்.

"இவர்... இவர்தான் உங்க கணவரா?" தடுமாறி கேட்டாள் அகல்யா.

"ஆமாம்."

"இவர் பேரு?"

"தண்டபாணி!"

தண்டபாணி! இந்தப் பெயர் அகல்யாவுக்கு நினைவுகளைக் கிளறியது. பாண்டியனின் தம்பி வெளியூரில் படித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும், அவன் பெயர் தண்டபாணி என்றும் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். ஆனால் சோழபுரத்தில் இருந்த நாட்களில் அவனைப் பார்த்ததில்லை.

இதென்ன குழப்பம்! பாண்டியனின் தம்பிதான் விஜயாவின் கணவனா?

அன்றைக்குத் திருமணம் இவர்கள் இருவருக்கும்தான் நடந்ததா? நான் பதட்டத்தில் மண்டபத்தின் வாசலில் இருந்து கூட்டத்தினருக்கு மத்தியில் இருந்த இவர்களை தூரத்தில் இருந்து பார்த்ததால் பாண்டியனாக நினைத்துக்கொண்டு விட்டேனா?

அய்யோ! அப்படியென்றால்... என் பாண்டியன்?

அகல்யாவுக்குள் ஜிவுஜிவுவென்று ரத்தம் ஓடியது.

"அகல்யா, என் கல்யாணம் நடந்த விதத்தில் ஒரு கதையே இருக்கு"

என்ற விஜயா அறைக்கு வெளியில் நடந்து வெளிவராதாவில் போடப்பட்டிருந்த பெஞ்சில் அமர்ந்தாள். "இன்னொரு நாள் அவகாசம் கிடைக்கிறப்ப சொல்றேன்" என்றாள்.

"இல்லை, இப்ப சொல்லுங்க" என்று தன் பதட்டத்தை அடக்கிக் கொண்டு அவள் அருகில் அமர்ந்தாள்.

விஜயா ஒரு பெருமூச்சு விட்டுவிட்டுத் தொடர்ந்தாள்.

"சோழபுரத்தில் என் அத்தை ராஜலட்சுமி - அவங்களுக்கு ரெண்டு பையங்க. பெரியவர் பேரு பாண்டியன். சின்னவர் தண்டபாணி. என்னை பெரிய மாமாவுக்குதான் நிச்சயம் செய்தாங்க. கல்யாணத்தன்னைக்கு மணமேடையில் உட்கார்ந்திருந்த பாண்டி மாமா திடீர்னு ஆவேசம் வந்தவர் மாதிரி எந்திரிச்சார்..."

பாண்டியன் திடீரென்று மணமேடையில் இருந்து ஆவேசமாக எழுந்தான். "நிறுத்துய்யா மோளத்தை!" - கத்தினான்.

கல்யாண வீட்டுக்காரர்களும், கல்யாணத்துக்கு வந்தவர்களும் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"எல்லாருக்கும் சொல்றேன். எனக்கு இந்த கல்யாணத்தில் விருப்பமில்லை. எங்கம்மா என்னை வற்புறுத்தினாங்க. நான் இவள் கழுத்தில் தாலி கட்டலைன்னா தற்கொலை செய்துக்குவேன்னு மிரட்டினாங்க. அதுக்காக தாலி கட்டினா நான் இன்னொரு பொண்ணுக்கு துரோகம் செஞ்சதாய்டும். அன்னைக்கு பஞ்சாயத்துல அம்மாவோட இதே மிரட்டலினால்தான் வாய்கூசாம அகல்யா மேல அபாண்டமா களங்கத்தை சுமத்தினேன். இனிமே எங்கம்மாவோட மிரட்டலுக்கு நான் பயப்படறதா இல்லை. இதுக்கு மேலயும் என்னை வற்புறுத்தினால் நான் விஷம் சாப்பிட்டுடுவேன். தயாரா வாங்கி வைச்சிட்டேன்" தன் சட்டைப் பையிலிருந்து விஷ பாட்டிலை எடுத்துக் காட்டின பாண்டியனின் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது.

மாலையைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு உள்ளே வீட்டுக்குள் சென்றான்.

கூடியிருந்த அத்தனை பேரும் ஸ்தம்பித்து நின்றனர். கசமுசாவென்று பேசினர். தங்களுக்குள் ஆலோசித்தனர்.

மணவறையில் இருந்து எழ முயன்ற விஜயாவை, "இரும்மா, எத்திரிக்காதே" என்றார் விஜயாவின் அப்பா. அவர் தன் தங்கை ராஜலட்சுமியிடம் நடந்து அருகில் வந்து பேசினார். "இதெல்லாம் நீ

முன்கூட்டியே என்கிட்டே சொல்லியிருக்கலாம். சரி, விடு. இவ்வளவு தூரம் அவமானப்பட்டு மனவறையை விட்டு ஒரு பொண்ணு எந்திரிச்சா அது நல்லா இருக்காது. பேசிண்படி கல்யாணம் நடக்கட்டும். உன் ரெண்டாவது புள்ளை தண்டபாளையை தாலி கட்டச் சொல்லு. அதான் நியாயம்" என்றார்.

ராஜலட்சுமி யோசித்துவிட்டு சம்மதித்து தலையணைத்தாள்.

சில நிமிடங்களில் மாப்பிள்ளை கோலத்தில் தண்டபாளி வந்து விஜயா அருகில் அமர்ந்து, தாலி கட்டினான்.

"இப்படி கலாட்டாவுக்கப்பறம் நடந்தது எங்க கல்யாணம்" என்று விஜயா சொல்லி முடிக்க...

இனம்பதைக்கூட ஒத்திப் போட்டு வாய் உலர்ந்து நின்றாள் அகல்யா.

"அந்தப் பொண்ணு பேர்கூட உன் பேர்தான் அகல்யா."

"அப்படின்னா அன்னிக்கு பாண்டியனுக்கு கல்யாணம் நடக்கலையா?"

"அதான் இல்லைன்னு விபரமா சொல்றனே."

"இப்ப அவர் எங்கே இருக்கார்?"

"ஏன் கேட்கறே?"

"அய்யோ! சீக்கிரம் சொல்லுங்க! அவர் நேசிச்ச அந்த அகல்யா நான்தான். இந்த கோபி எங்க ரெண்டு பேருக்கும் பிறந்தவன்தான். சொல்லுங்க. இப்ப அவர் எங்கே இருக்கார்? அவசரப்பட்டுட்டேன். தப்பு நடந்துபோச்சி. நான் உடனே அவரைப் பார்க்கணும்" பதட்டத்துடன் உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கேட்டாள் அகல்யா.

உட்கார்ந்திருந்த விஜயா அதிர்ச்சியில் எழுந்து கொண்டாள்.

"நீ... நீங்கதான் அந்த அகல்யாவா? கடவுளே! நீங்க... அப்படின்னா சாகலையா?" விழிகள் அகலத் திறக்கக் கேட்டாள்.

"சாகறதா?"

"பாண்டியன் மாமா இப்போ இதே சென்னையில்தான் இருக்கார். ஒரு கொலைக் குற்றத்துக்காக ஏழு வருடம் ஜெயில் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு மத்திய சிறைச்சாலையில் தண்டனையை அனுபவிச்சிக்கிட்டிருக்கார். உங்களுக்காக ஒரு கொலை செஞ்சிட்டு அவர் உள்ளே இருக்கார். ஆனால் நீங்க முழுசா உயிரோட நிக்கிறீங்க. எனக்கு எதுவும் புரியலை."

"பாண்டியன் ஜெயில்ல இருக்காரா? அய்யோ! அவர் யாரைக் கொலை

செய்தார்?"

"அத்தை வீட்ல வேலைக்கு இருக்கிற சோலைங்கிற வேலைக்காரனை."

"எதுக்காக?"

"கல்யாணம் முடிஞ்சதும் அன்னைக்கு ராத்திரி வீட்டைவிட்டுப் புறப்படறதுக்கு கிணம்பிணர் பாண்டி மாமா, அப்போ தோட்டத்தில் எங்க அத்தைகிட்ட வேலைக்காரன் சோலை வந்திருக்கான். அவங்க ரெண்டு பேரும் பேசிக்கிட்டதை மாமா கேட்டிருக்கார். 'என்னாச்சி'ன்னு அத்தை கேக்க, சோலை அவங்ககிட்ட 'நீங்க சொன்னபடி அந்தப் பொண்ணு அகல்யாவை வெட்டிக் கொன்னு பொணத்தை ரகசியமா புதைச்சுட்டு வந்துட்டேன்'மா'ன்னு சொல்லியிருக்கான். உடனே மாமா உணர்ச்சிவசப்பட்டு அரிவாளைத் தூக்கிட்டுப் போய் அந்த சோலையை ஒரு வார்த்தை கூட பேச விடாம ஏழெட்டு எடத்தில் வெட்டித் தள்ளிட்டார். அவன் ரத்தம் பீய்ச்சியடிக்க துடிதுடிச்சி உடனே செத்துட்டான். அம்மாவைப் பார்த்து 'ச்சி! நீயும் ஒரு பொம்பளையா'ன்னு துப்பிட்டு போலீஸ்ல சரணடைஞ்சுட்டார் மாமா."

விஜயா சொல்லியதும் அகல்யா முகத்தில் அடித்துக்கொண்டு அழத் தொடங்கினாள். அழுகையிலுடே சொன்னாள்:

"என்னென்னவோ நடந்து போயிருக்கு. எனக்கு எதுவும் தெரியாமல் போச்சி" - அகல்யா அந்த இரவு, சோலை வந்து தன்னிடம் தப்பிப் போகச் சொன்னதை, அவள் டாக்சியில் வந்து திருமணம் நடந்து முடிந்ததைப் பார்த்துவிட்டு மனம் வெறுத்துப் புறப்பட்டதை எல்லாம் சொன்னாள்.

"அடப் பாவமே! நீங்க உடனே அவரை ஜெயில்ல போய்ப்பாருங்க. நீங்க உயிரோட இருக்கீங்கன்னு தெரிஞ்சாலே அவரோட நொந்து போன மகை குளிரும்" என்றாள் விஜயா.

மத்திய சிறைச்சாலை.

பார்வையாளர்கள் மத்தியில் கம்பித் தடுப்பிற்கு இந்தப் பக்கம் கோபியுடன் காத்திருந்தாள் அகல்யா.

தளர்ந்து போய் வந்த பாண்டியனைப் பார்ப்பதற்கே பரிதாபமாக இருந்தது. பாதி உடலாக இருந்தான். கண்கள் உள்வாங்கியிருந்தன. தாடி வைத்திருந்தான்.

அகல்யாவைப் பார்த்ததும் படிப்படியாக ஆனந்தம் பெருகி கம்பி வழியாக கைதீட்டி அவள் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அழத் தொடங்கிவிட்டான்.

“அகல்யா உயிரோட இருக்கா, உன் பையனோட உன்னைப் பார்க்க வந்திருக்கா” என்று ஜெயிலர் அய்யா சொன்னப்பகூட நான் நம்பலை. அகல்யா! எவ்வளவு பெரியதப்பு செய்துட்டேன் பாரு! உன்னைக் கொலை செய்துட்டான்னு நம்பி அவனை நான் பழிவாங்கிட்டேன்.”

“தப்பு உங்க போல இல்லைங்க. கல்யாணப் பந்தல் வரைக்கும் வந்த நான் உள்ளே வந்திருக்கணும். அம்மா பேச்சை தட்டமுடியாம நீங்கதான் விஜயாவுக்கு தாலி கட்டிட்டிங்கன்னு நினைச்ச... தெய்வமே! எவ்வளவு சோதனைகள் ரெண்டு பேருக்கும்.”

“இவன்தான் நம்ம பையனா?”

இதுவரைக்கும் உரென்று பாண்டியனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கோபியின் கைகளைத் தொட்டுப் பார்த்தான்.

“கோபி, நீ கேட்டியே, இவர்தான் உன் அப்பா” என்றான் அகல்யா.

“அப்பா, ஏன் நீ அந்தப் பக்கம் இருக்கே?” என்றான் கோபி.

“விதி!”

“எப்போ வீட்டுக்கு வருவே?”

“ரெண்டு மூணு வருசத்துக்குப் பிறகு நான் நம்ம வீட்டுக்கு வருவேன்.”

கோபியின் கைகளை இழுத்துத் தன் கன்னத்தில் பதித்துக் கொண்ட பாண்டியனின் கண்களில் கண்ணீர் தவழ்ந்தது.

“பாவம்மா, அப்பா அழுவறார்” என்ற கோபி திரும்பி தன் அம்மாவும் அழுவதைப் பார்த்து, “எதுக்கும்மா ரெண்டு பேரும் அழுவறீங்க?” என்றான் எதுவும் புரியாமல்.

(முற்றும்)